

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LIEFDE VAN HARI-SAN

N° 2337

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Liefde van Hari-San

HOOFDSTUK I

EEN NOODLOTTIG SCHOT

Omstreeks tien uur in de ochtend vloog er een blijkbaar zeer snelle vlieg-machine boven het gebied van Shan Si, en volgde de loop van Hwang Ho, een van de machtigste stromen van Midden China, en die zich als een geweldige delta met talloze stromen en zijrivieren, duizenden mijlen verder zou uitstorten in de Golf van Chi Li.

Het toestel vloog op een hoogte van omstreeks duizend meter, en indien er zich daar beneden personen hadden bevonden, die van dergelijke dingen verstand hadden, dan zouden zij hebben gezien, dat de inzittenden zich gereedmaakten, aanstonds nog hoger te stijgen, waarschijnlijk om veilig heen te komen over het gebergte in de verte, aan welks voet het kleine plaatsje Yu

Hoo Po gelegen is.

Getuigen waren er echter niet, want het toestel bevond zich hier op de grens van China, waar de steden zeer schaars zijn en waar tot op heden de blanken slechts op zeer ver uiteen gelegen punten, vaste voet hebben kunnen krijgen.

Nog verder westwaarts begon het woeste, geheimzinnige, onherbergzame gebied, hetwelk overgaat in Thibet, dat nog altijd een land van raadselen is gebleven voor de westerlingen, waarin slechts zeer weinigen zijn doorgedrongen.

Vliegmachines in deze streek waren dus buitengewoon zeldzaam.

Wat was het dan voor een toestel, dat zich hier met zulk een grote snel-

heid in noordelijke richting bewoog, en waarvan de vleugels flauwtjes glansden in het licht van de felle zon?

Het was de Duivel der Lucht, de wonderbaarlijke vliegmachine van John Raffles. Hij zelf bestuurde het toestel op dit ogenblik, en naast en achter hem waren zijn onafscheidelijke metgezellen Charles Brand en James Henderson gezeten.

De reusachtige chauffeur was op dat ogenblik juist bezig met het toebe-reiden van de maaltijd, hetgeen geschiedde met behulp van electriciteit, opgewekt door dezelfde geniaal bedachte machine, die de schroef dreef.

Daartoe moest hij op de knieën liggen, want de Duivel der Lucht was berekend op een fabelachtige snelheid, en daaraan had men heel wat gemakken moeten opofferen. De lange en smalle kajuit was vlak achter de stoel van de piloot, juist een meter tachtig hoog, zodat Raffles er net rechtop kon staan, maar Henderson reeds niet meer, en daar die hoogte naar het staartstuk geleidelijk afnam, en het kleine kom-buisje zich achterin bevond, zo kan men zich voorstellen dat de bijna twee meter lange Henderson zich zelden anders dan kruipend of hurkend kon voortbewe-gen, en dat voor hem de zittende of liggende houding als het ware de aan-gewezene was.

Hoe zij daar kwamen is in weinige woorden verteld.

Na een reeks van avonturen in Afrika, waar hij een goede buit had verzameld, was Raffles voornemens geweest, met zijn vliegmachine een on-bewoond eilandje op te zoeken in de Chinese Zee, waar hij een groot deel van zijn schatten bewaarde, teneinde die te vermeerderen met wat zijn ge-vaarvolle strooptocht in en om Johan-nesburg hem had opgeleverd.

De ene tegenslag was daarbij echter op de andere gevolgd, en na in handen te zijn geweest van fanatieke, Chinese Boeddhapriesters, viel Raffles in die van de Engelsen, in de gedaante van de staf aan boord van een Engels oor-logsschip, hetwelk was uitgezonden om een afdeling Chinese piraten te straf-

fen.

Het scheelde weinig of Raffles had er zijn vrijheid en zijn buit bij in ge-schoten, maar hij wist het een zowel als 't ander te redden, hij kon de vlucht nemen, en nog geen halve dag daarna was hij voor de eerste maal beland op een eenzame plek niet ver van de oever van de Hwang Ho, waar hij op een gemakkelijk terug te vinden, geheel af-gezonderde plek in het gebergte het overgrote gedeelte van zijn schat had begraven, met de zekerheid, dat slechts het grootste van alle toevallen de buit zou kunnen doen ontdekken.

Misschien was de plek niet zo veilig als een van zijn goudeilanden, maar Raffles had ditmaal weinig keus, daar zijn gascylinders tot op de laatste wa-ren verbruikt, en hij met de enige, die hem was overgebleven, tot iedere prijs Engeland moest trachten te bereiken, of althans een punt, waar hij de cy-linders opnieuw zou kunnen laten vullen.

Na de schat aldus te hebben verbor-gen, hadden de drie mannen zich wat levensmiddelen weten te verschaffen in een klein dorpje, omstreeks drie uren lopens verder gelegen, en waren op-nieuw opgestegen, thans met het vaste voornemen, regelrecht naar Engeland door te vliegen.

Want de Duivel der Lucht had ernstig geleden door al deze strubbelingen, het toestel moest noodzakelijk worden nagezien, onderdelen moesten worden hernieuwd, ook vele kleinigheden ver-vangen, en dat kon nergens anders ge-schieden dan onder de rook van Londen.

Het was reeds vele uren geleden dat zij waren opgestegen, en zij zouden reeds heel wat verder zijn geweest, als Raffles maar het uiterste uit de machine had durven halen, hetgeen hij nu moest nalaten, uit vrees dat er wat mis zou gaan.

Daar schoof het dorpje Yu Ho Poo reeds onder de vliegmachine voorbij, schier onzichtbaar, en daar rezen reeds de besneeuwde toppen op van het ge-bergte dat hun de weg scheen te ver-sperren.

Hierboven woei een ijzige, krachtige wind, en de Duivel der Lucht scheen

moeite te hebben, ondanks haar naam, zich te handhaven in die krachtige luchtstroom, die haar in een geweldige luchtzak deed belanden.

Raffles zat met een ernstig gezicht achter de stuurknuppel. Hij voelde het maar al te goed, de grote, aluminium vogel was zwaar gewond, en was niet meer zo betrouwbaar als vroeger; nu en dan kraakte er op verdachte wijze iets, en dan was het alsof de reuzenvogel kreunde van pijn.

En toch besloot Raffles voort te gaan, zover hij maar kon. Hij had nu eenmaal deze route gekozen, en hij was wel verplicht om die te volgen, totdat hij weer betrekkelijk beschaafde streken zou hebben bereikt. Het was namelijk zijn doel, regelrecht naar Irkoetsk te vliegen, de grote Siberische stad, niet ver van het Baikal Meer gelegen en waar hij wel een trein zou vinden, als het nodig mocht zijn.

Het is waar, de tocht daarheen voerde over het verschrikkelijke gebied van de Gobi of Shamo, die in schrikwekkende eenzaamheid de uitgestrekte zandvlakten van Afrika nog overtreft, verder zou hij dan zijn vliegmachine in de steek moeten laten, en ten slotte was het zeer de vraag of de Russen hem en zijn beide metgezellen wel vrije doorgang zouden verschaffen, nu de betrekkingen met Engeland nog steeds gespannen waren.

Natuurlijk had Raffles ook in Mongolië het dichtstbijzijnde spoorwegstation kunnen opzoeken, maar dat wilde hij juist zolang mogelijk vermijden. Want heel zeker zou hij dan zijn vliegmachine moeten prijsgeven. De meeste treinen waren opgeëist voor troepenvervoer.

Nu had Raffles rekening te houden met het feit, dat de telegraaf en de telefoon reeds in geheel China mededeling had gedaan van zijn stoutmoedige ontvluchting van de Engelse kruiser, en zelfs in dit onmetelijke land zou hij spoedig ontdekt worden, tenzij hij zich schuilhield in de eenzaamheid en dat was hij volstrekt niet voornemens.

Nog altijd scheerde de vliegmachine

over de witbesneeuwde toppen der bergen, tot Raffles de machine aanstonds moest laten dalen, om onder een geweldige hagelbui uit te komen, die met ontzaglijke snelheid kwam aanzetten van de kant van het gebergte, en waardoor de zon nu en dan verduisterd werd.

Dit gelukte hem dan ook, maar daarbij moest hij op zeer geringe hoogte vliegen, en dat zou het einde van de Duivel der Lucht bezegelen...

Brand, die alle geluiden van de motor kende, hief eensklaps verschrikt het hoofd op, want boven het geraas van de schroef uit, had hij een scherp tikkend geluid gehoord, dat onmogelijk kon veroorzaakt worden door het overslaan van de motor, want dat klonk heel anders.

En bijna op hetzelfde ogenblik maakte zich een zeer doordringende gaslucht merkbaar.

Verschrikt verliet Brand zijn plaats, begaf zich in de cockpit, en zag daar een uitdrukking op het gelaat van Henderson, die van die op zijn eigen zeker niet veel verschilde.

De reus stond daar met een aluminium pan in de hand, waarin reeds twee spiegeleieren sisten. Brand ging op hem toe, en schreeuwde hem in het oor:

— Voorzichtig met het metaal. Geen vonken. Wij zouden verloren zijn. De hele kajuit is al met gas gevuld. Snel alle luiken en ventilators wagenwijd open.

— Maar wat is er dan gebeurd, mijnheer Brand? vroeg Henderson ontsteld, terwijl hij voorzichtig de aluminium pan uit zijn handen zette. Ik wilde juist mijn pijp aansteken.

— Blij, dat je er nog even mee gewacht hebt, James, zei Brand sarcastisch, anders zouden wij je spiegeleieren zeker niet meer nodig hebben. Een van de cylinders met saamgeperst gas, onze laatste, heeft een lek gekregen.

— Hoe is dat mogelijk, mijnheer Brand? Zij zijn toch goed beschermd en men kan er onmogelijk tegen stoten.

Brand gaf geen antwoord, maar bukte zich snel, kroop op zijn knieën naar het vooreinde van de kajuit, en lichtte daar een tamelijk groot luik in de vloer

op, zodat de vijf naast elkaar liggende, stalen cylinders zichtbaar werden, die bijna even lang waren als de gehele machine.

Daarin was onder sterke druk het gas samengeperst, hetwelk de door Raffles uitgevonden motor in beweging moest brengen.

Hij werd bijna onpasselijk door de gaslucht, die hem nu vlak in het gelaat sloeg, en hij bemerkte een luid sissend geluid.

Toen hij zich nog wat dieper boog, zag hij een zuiver rond gat in de bovenzijde van de gascylinder.

Een kreet ontsnapte hem.

Een kogel moest zoëven de cylinder getroffen hebben, en de betrekkelijk dunne stalen wand op twee plaatsen hebben doorboord.

Het moest een moderne, met een stalen mantel omgeven kogel zijn geweest, afgeschoten uit een voortreffelijk geweer.

Was het een toevalstreffer geweest? Schoot de schutter met opzet? Waar had hij geschoten?

Het kwam er allemaal op het oogenblik weinig op aan; de hoofdzaak was dat het gas zich met onweerstaanbaar geweld een uitweg baande door de beide kogelgaten, en dat de cylinder binnen enkele minuten zou zijn leeggelopen.

Ten slotte was het nog een geluk te noemen, dat het projectiel zijn weg gekozen had door de cylinder, en geen van de drie mannen had geraakt.

Brand kroop zo snel hij kon weer naar de bestuurdersplaats terug, en schreeuwde Raffles in het oor, wat hij zoëven ontdekt had.

Even vertrok het ernstige gelaat, en toen riep Raffles rustig terug:

— Dan blijft ons natuurlijk niets anders over dan te landen, en de hemel geve dat een noodlanding op dit rotsachtige terrein moge gelukken. Er is een hevige wind opgestoken, die de besturing zeer lastig maakt.

Geen van beide mannen sprak over een poging, het lek te dichten. Zij wisten maar al te goed dat dit volstrekt onmogelijk was, en dat men niet kon

opwerken tegen een druk van niet minder dan zes atmosferen. Iedere stop of prop, die men in de opening zou willen trachten te plaatsen, zou er aanstonds met de kracht van een kanonschot worden uitgeslingerd. Het was zelfs gevaarlijk, de opening met de hand te naderen, met zoveel geweldige kracht baande het sterk samengedrukte gas zich een uitweg.

Raffles had nog slechts vijf, hoogstens tien minuten, om naar een goede landingsplaats te zoeken.

Wel achtervolgde het ongeluk het drietal zwaar in de laatste weken.

Zij dachten China thans achter zich te kunnen laten, en in Siberië betrekkelijke veiligheid te kunnen vinden, en nu maakte dat ongelukkige schot eensklaps aan al die verwachtingen ruw een einde.

Inderdaad was de toestand uiterst precair te achten. Weliswaar bevonden men zich nu aan gene zijde van het gebergte, maar hier bevonden zich de spitse uitlopers daarvan, en elk oogenblik kon de vliegmaschine de kans lopen, slecht bestuurbaar als zij was, tegen een dier steile rotswanden verbrijzeld te worden.

Raffles had dan ook de uiterste stuurmanskunst nodig, de Duivel der Lucht in de lucht te houden.

Met iedere seconde werd de druk van het gas minder, de motor verloor dus aanzienlijk aan kracht, de snelheid nam voortdurend af, en spoedig zou er een oogenblik aanbreken, dat de machine zou stilstaan, en dan moest de bestuurder maar zien, hoe hij in een glijvlucht het toestel veilig op de grond bracht.

Raffles werd nu heen en weer geslingerd tussen de noodzakelijkheid, de afstand tussen de grond en het vliegtuig zo klein mogelijk te maken, ten einde de aanraking van die grond zoveel mogelijk te verzwakken, en de noodzaak, zo hoog mogelijk te vliegen, opdat hij een goed landingsterrein zou kunnen zoeken.

Die keuze werd nog bemoeilijkt doordat de wind steeds heftiger opstak en de Duivel der Lucht, onbestuurbaar geworden door de geringe snelheid, ver

uit haar koers dreef.

Raffles wist dan ook volstrekt niet waar hij zich ergens bevond, toen hij bemerkte dat de schroef nog langzamer draaide, steeds langzamer, en eindelijk stilstond.

Met ijzeren vuist hield Raffles de stuurknuppel omkneld, de ogen strak voor zich uit gericht op die onheilspellende bodem.

Men moest landen, tot iedere prijs. Raffles, die zich niet van zijn plaats kon bewegen, ademde het gas voortdurend in, hij voelde zich misselijk worden, en vreesde dat hij het niet lang meer zou uithouden, ondanks al zijn geestkracht.

En de glijvlucht begon; de bergen waren hier veel lager, en dààr, 'n halve kilometer verder ongeveer, meende hij de toegang te zien tot wat er uitzag als een dalkom. Het lek op een reusachtige poort, en Raffles hoopte, dat hij die poort zou kunnen bereiken, en dat het dal gelegenheid zou bieden om er te landen.

Zou hij het bereiken?

De plotseling ingetreden stilte, nu schroef en machine zwegen, deed vreemd en geheimzinnig aan.

Geen van de drie mannen sprak een woord.

Zij waren dicht bij elkaar gekropen, instinctief, alle drie in de cockpit.

Men hoorde niets dan het suizen van de wind onder de draagvlakken door.

Raffles wist de vliegmachine, gebruikmakend van de windsnelheid, een weinig op te trekken en steeds duidelijker tekende de ingang van het ravijn daar-ginds zich af.

De toegang leek op een gevangenispoort zonder deuren, gewelfd, en van ongehoorde afmetingen. De poort was op zijn minst veertig meters breed en wel bijna honderd meter hoog, terwijl

aan weerszijden zich de granieten wanden uitstrekten, die het dal omgaven.

Raffles poogde de machine over de bovenkant van die monsterachtige poort heen te tillen. Maar daarvoor was het te laat. Hij was dus verplicht, onder het booggewelf door te vliegen, en dat met een machine, die hij niet meer geheel in de hand had.

Alle drie de mannen waren een weinig bleek geworden en zij bleven stom, toen Raffles zo nauwkeurig mogelijk de afstand berekende, en het toestel recht op de poort afstuurde. De spanwijdte van de Duivel der Lucht mat, van het ene naar het andere uiteinde, iets meer dan twaalf meter. Er bleef aan weerszijden slechts veertien meter over. Maar Raffles aarzelde niet langer, want hij had daar, aan gene zijde van de poort, een groene vlakte menen te ontdekken, bomen en planten.

Schuins dalende schoot de Duivel der Lucht onder het poortgewelf door.

Brand had onwillekeurig een kreet geslaakt. Het was alsof de bodem omhoog sprong, en een ogenblik daarna schoot de vliegmachine neer, raakte even de bodem, sprong op als een gummibal, kwam nogmaals en nogmaals neer, en strandde toen als een wrak, nadat een der wielen tegen een rotsblok was aangebotst, zodat het scheef neerzakte, en als dodelijk gewond bleef liggen.

Niet zonder moeite maakten de drie mannen zich vrij, en klommen uit het ten dode gedoemde toestel.

Bijna op hetzelfde ogenblik slaakte Henderson een luide kreet, en wees met uitgestrekte hand naar de vlakte. Van alle zijden kwamen kleine figuurtjes opdagen, tientallen, honderden, naar het scheen duizenden, in gele, rode en zwarte gewaden gekleed, die snel groter werden, en krijsend op de machine en de drie blanken afstormden.

HOOFDSTUK II

DE TUIN DER VERSCHRIKKINGEN

Henderson wilde met een woedend gebaar naar zijn revolver grijpen, maar Raffles gebod haastig:

— Geen dwaasheden, James. Je ziet wel, dat wij ons let nog slechts vergeren, door een poging tot verzet.

— Moeten wij ons laten slachten zonder ons te verweren, mylord? vroeg de reus.

— In ieder geval zullen wij de situatie niet verbeteren, door onze revolver in die mensenmassa leeg te schieten, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Waar zijn wij hier ergens? informeerde Brand, die zijn kalme herwonnen had.

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van. Maar in ieder geval zijn wij hier in een gebied, op de grenzen van de Gobi, waar nog maar zeer zelden een westerling de voet heeft gezet. Het is trouwens duidelijk aan de houding van die aanstormende heren te zien, dat zij niet bepaald vriendelijk gezind zijn ten aanzien van vreemdelingen.

— Het zijn schreeuwende duivels, gromde Henderson woedend.

En dit was het laatste, wat zij konden zeggen, want het volgende ogenblik waren zij omringd door een menigte Chinezen of althans Mongoliërs.

Onder andere omstandigheden zou Brand zeker genoten hebben van het exotische schouwspel, want dit waren geen Chinezen uit het moderne Shanghai, met goedkope confectiepakjes en kortgesneden haar, maar dit waren Chinezen zoals men ze tegenwoordig alleen nog maar ziet in prentenboeken, gekleed in kleurige zijde, wijde broeken, lange gewaden, die tot de knie reiken, en zonderlinge hoofddeksels, waaronder de lange staart afhing, keurig gevlochten, of in sommige gevallen als

een tulband om het hoofd gewonden.

Verreweg de meesten waren gewaard met ouderwetse Samoerai zwaarden, in een schede van ivoor en met prachtig bewerkte grepen van hetzelfde materiaal, en die in brede gordels van helkleurige zijde staken.

Raffles had onmiddellijk begrepen, dat hij hier te doen had met een van die weinige nog overgebleven kolonies godsdienstige secten, die men nog op sommige plaatsen in China aantreft, en die nog niet zijn aangeraakt door de westerse beschaving.

Deze volkjes waren omgeven door een waas van geheimzinnigheid, en eertijds zag men leden van zulk een secte in de grote steden, waar zij dan geheimzinnige opdrachten kwamen vervullen.

Kortom, dit was zeker een stukje van het China, dat men nog altijd niet kende.

Wel was het maar al te duidelijk te zien dat deze lieden vreemdelingen vijandig gezind waren.

Onder hen bevond zich een afdeling soldaten met stalen maliënkolders, zilveren helmen op het hoofd, en lange lansen, waaraan kleine vaantjes bevestigd waren van gele zijde.

Die soldaten droegen een rond schild versierd met een uit koper gedreven draak, en een zwaard zonder schede, dat in hun brede gordel gestoken was.

Onder hen bevonden zich twee mannen, die als enig kledingstuk een heupdoek droegen, en wier hoofd zo kaal was geschoren als de schaal van een ei. Zij hadden lange, gitzwarte knevels, die van hun bovenlip tot bijna op hun borst afhingen, en donker afstaken tegen hun donkergele huidskleur. Zij waren buitengewoon groot, en hun behaarde lichamen deden hen op gorilla's lijken.

Zij waren gewapend met een breed zwaard, waarvan de kling meer dan een meter lang was, en aan het einde bijna een decimeter breed.

De greep hiervan was met riet omvlochten. Raffles wist aanstonds dat dit de beulen waren, die hier op een enkele wenk van hun meester de hoofden der veroordeelden in het stof deden rollen.

Uit die aanstormende Mongolen, die plotseling als aan de grond genageld waren blijven staan bij het zien der vliegmaschine, trad nu een oud man te voorschijn, maar met een nog ongebogen hoge gestalte, het gelaat met duizenden rimpeltjes getekend.

Aan de eerbiedige houding van de anderen was het onmiddellijk te zien, dat deze man een aanvoerder, een opperhoofd moest zijn. Hij droeg een gewaad van glanzende, gele zijde, en op de blauwe knoop, ten bewijze dat hij mandarijn der eerste klasse was.

Maar ook was hij priester, hetgeen Raffles afleidde uit de versierselen van zijn lang overkleed.

Met een onbeweeglijk gelaat trad hij tot vlak voor Raffles, mompelde enige onverstaanbare woorden, hief eensklaps de hand op, en sloeg de gehate vreemdeling in het gelaat. Met een kreet als van een gewonde stier vloog Henderson brullend van woede op de belediger van zijn meester toe, maar Raffles, die een weinig verbleekt was, beval met luide stem:

— Geen stap verder, James. Ik beveel het je. Die man zal zijn straf niet ontlopen, wees daar maar zeker van.

De man in het geel scheen een paar woorden Engels te spreken, en zei op scherpe toon tot Raffles, terwijl zijn ogen boosaardig schitterden onder zijn witte wenkbrauwen:

— Hoe durf je hier komen, ongeloovige hond?

— Ik deed het niet uit vrije wil, mandarijn, antwoordde Raffles kortaf. Mijn machine, de grote vogel, die gij daar ziet, werd zwaargewond en stortte hier neer.

Het opperhoofd drukte zijn hoofd langzaam in zijn nek, gluurde Raffles tussen de bijna gesloten oogleden spot-

tend aan, en zei toen ijskoud en afgemeten:

— De westerling, die in ons afgezonderd gebied binnendringt, heeft zijn leven verbeurd. Gij zult sterven, gij en uw metgezellen. Maar eerst zullen wij het duivelse toestel vernielen, dat u heeft hiergebracht.

Hij verwijderde zich een paar schreden, mompelde een paar woorden tot de aanvoerder der soldaten, de drie mannen werden vastgegrepen, omringd door wel twintig dier geharnaste lieden, en snel terzijde gevoerd, waarschijnlijk om te voorkomen, dat zij een poging zouden doen, hun toestel te redden.

Dat werd hun geluk, zoals spoedig zou blijken.

De mandarijn, omringd door een lijfwacht, had zich naar de Duivel der Lucht begeven, schreed er nu langzaam omheen, en gaf toen snel enige bevelen.

Twee mannen kwamen aandragen met harsfakkels.

Raffles wilde een waarschuwende kreet slaken, maar het was reeds te laat.

De fakkeldragers waren dicht op de vliegmaschine toegetreden en op hetzelfde ogenblik deed een ontzettende ontploffing de lucht daveren en de grond trillen.

Het nog steeds met kracht uitstromende gas had vlamgevat, het stalen reservoir was uit elkaar gesprongen, de scherven waren naar alle zijden gevlogen en de Duivel der Lucht brandde zelve als een fakkel.

Maar het was niet bij materiële schade gebleven. Een der grootste scherven van de stalen cylinder had de mandarijn zodanig getroffen, dat hij als het ware onthoofd werd. De beide fakkeldragers waren op slag gedood, evenals nog vijf anderen, die dicht bij de machine waren gaan staan, en overal lagen jammerende gewonden.

Een luide kreet van ontzetting en woede was opgegaan onder de menigte, die op een veilige afstand was gebleven, en sommige soldaten hieven reeds dreigend hun wapens op tegen de bewerkers van dit onheil, die over bovenaardse machten moesten beschikken, toen er

een jonge, krachtig gebouwde Mongool kwam aanstappen, met een regelmatig gevormd, zeer lichtgeel gelaat en grote, gitzwarte, bevelende ogen.

Hij bleef vlak voor Raffles staan, keek hem met een eigenaardig glimlachje aan, wendde zich echter dadelijk weer af, besteeg wat verder een plat rotsblok, en begon nu met een heldere, ver in het rond klinkende stem te spreken in een taal, een Chinees idioom, dat Raffles niet kende.

De drie gevangenen keken zwijgend toe, zonder zich te verroeren.

Zij begrepen aanstonds wat hiervan de betekenis moest zijn. Het opperhoofd was zoëven gedood door een noodlottig ongeluk, het was zijn opvolger, die daar nu aan het woord was en de kolonie, de secte, of wat het anders mocht zijn, toesprak.

Maar toen zag het scherpe oog van Raffles hoe er uit de menigte een andere man naar voren drong, ook jong nog, eveneens van een sterk Mongools type, met uitspringende jukbeenderen en vierkante kaken, die langzaam op het rotsblok toetrad, waarop de spreker stond met gekruiste armen, en plotseeling de hand ophief, als om stilte te bevelen.

De man op het rotsblok zweeg ietwat verbaasd en keek met een duistere blik op de ander neer, die nu op zijn beurt begon te spreken.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde hem toe:

— Twee rivalen. Is dat even een bofje? Als er nog iets ons redden kan, dan zal het misschien de vijandschap zijn tussen twee eierzuchtigen, die elkaar de heerschappij betwisten.

De soldaten lieten een dreigend grom horen, en Raffles zweeg.

Er kon niet aan getwijfeld worden, die twee mededingers hadden reeds lang verlangend uitgezien naar de dood van de aanvoerder, en beiden schenen zich gerechtigd te achten, zijn plaats in te nemen.

De man op het rotsblok scheen echter de oudste en de beste rechten te hebben, want een hees gejuich ging uit de menigte op, zwaarden en lansen wer-

den naar hem opgeheven, en een zeventigend lachje verscheen om de dunne lippen van de jongeman, terwijl de tweede Mongool, na een langzame beweging van het hoofd in het rond, zich terugtrok, maar niet zonder een dreigend gebaar te hebben gemaakt.

Het was duidelijk, dat hij zich niet zonder meer gewonnen zou geven.

De man op het rotsblok bleef doorspreken, en Raffles hoorde hem een paar malen een naam noemen, Hu Wang, die waarschijnlijk zijn eigen was.

Hij sprak wel bijna een kwartier op dezelfde toon, zonder enige stemverheffing, en al die tijd lag daar de dode mandarijn, zonder dat iemand naar hem omkeek.

Eindelijk stapte de nieuwe aanvoerder van het rotsblok, rauwe stemmen juichten hem toe, anderen echter keerden zich af, en het was maar al te duidelijk te zien, dat die onverwachte ramp eensklaps tweespalt had gebracht in de kolonie.

Nu echter had men tijd zich met de doden te bemoeien, de mandarijn werd nu vol eerbied opgenomen, en zes mannen droegen hem weg.

Raffles wist dat hem een begrafenis vol pracht en praal wachtte en vol spanning zag hij dat ogenblik tegemoet, want het zou zeker bij die begrafenis zijn, dat de drie gevangenen geofferd zouden worden.

Toen nu al die lieden zich gereed schenen te maken naar een onbekende bestemming te trekken, trad Hu Wang zoals hij inderdaad bleek te heten, opnieuw op Raffles toe, en zei op gedempte toon in vrij goed Engels:

— Door uw toedoen, is onze aanvoerder gedood. Door uw toedoen hebben zes der onzen de dood gevonden, en meerderen zijn zwaar gewond. Gij zult sterven, en wij zullen u ter dood brengen, maar hoop niet op het zwaard van de beul. Gij zult de dood ondergaan in de Tuin der Verschrikkingen...

Heel even huiverde Raffles, maar hij wist zich te beheersen, en toonde de Chinees een kalm, moedig gelaat.

Maar hij wist, wat die ander bedoelde. Hij had al meer dan eens gelezen over

die prachtige parken, schoner dan in een sprookje uit Duizend-en-één-nacht die met verfijnde wreedheid door de Chinezen tot een waar lustoord worden gemaakt om voor de ter dood veroordeelden het afscheid van het zoete leven des te smartelijker te maken. Hij wist dat deze tuinen en parken inderdaad nog niet lang geleden bestaan hadden vlak bij Shanghai, bij Hongkong, bij Canton, en bij andere grote Chinese steden, waar zij echter langzamerhand waren verdwenen onder de invloed der Westerse beschaving. Hij wist echter evenzeer dat die Tuinen der Verschrikking, nog in het verborgen hier en daar bestonden, vol geheimzinnige marteltuigen, en in de nabijheid waarvan meestal ook de gevangenis gelegen zijn.

Brand, die het verstaan had, was bleek geworden. Hij beschikte niet over de geestkracht van Raffles en dacht met afschuw aan hetgeen hen te wachten kon staan.

Tijd tot nadenken was er echter niet, want Hu Wang was achteruitgetreden en op een wenk van hem namen de soldaten de drie gevangenen in hun midden, en voerden hen weg.

Raffles had met een enkel woord zijn beide vrienden tot kalmte aangehaald, daar ieder verzet hier nutteloos zou zijn en het einde slechts kon verhaasten.

Toch was hij zelf somber gestemd. De vliegmaschine was voorgoed verloren, en hier en daar brandden nog wat overblijfselen.

De trouwe Duivel der Lucht zou dus geen dienst meer kunnen doen, om Raffles en de zijnen weg te voeren uit deze plaats der verschrikking.

Verder wist Raffles in de verste verte niet, waar hij zich ergens kon bevinden. Nergens had hij gebaande wegen gezien, nergens een huis, noch dat van een Chinees, noch dat van een Engelsman.

Op redding van buitenaf behoeften zij zeker ditmaal niet te rekenen.

Vreemd genoeg had men hen hun revolvers en messen niet afgenomen, want zij zouden toch zeker het gebruik

van vuurwapens wel kennen, deze ouderwetse Chinezen.

Waarschijnlijk was het in de opwindig vergeten, en Raffles knoopte voor alle zekerheid zijn jopper dicht over zijn gordel, teneinde zijn wapens te verbergen.

Er had zich een stoet gevormd; geheel vooraan werd het lijk van de mandarijn gedragen door zes mannen, die telkens werden afgelost, dan volgden enige litanieën zingende priesters, een afdeling soldaten, weer anderen, die luid weeklaagden, nogmaals soldaten, dan de drie gevangenen, en wéér priesters, soldaten en anderen.

— Wat kon die bende hier toch zijn komen doen? vroeg Brand op zachte toon, zich tot Raffles wendend.

— Ik weet het zelf niet, Charles. Maar het waarschijnlijkste is, dat dit ravijn, dat er zo geheimzinnig uitziet met zijn ontzaglijke toegangspoort, voor deze Chinezen een heilige bedevaartplaats is, waar zij geregeld bijeen komen.

— Waar zouden zij ons nu heenbrengen?

— Waarschijnlijk naar hun stad of dorp.

— En zouden er in het geheel geen vrouwen zijn, hier?

— Dat betwijfel ik. Chinese Boeddhapriesters mogen niet huwen, maar de soldaten en de anderen zullen daar wel vrij in zijn. Wij zullen het wel zien, Charles, en laten wij vooral onze kalmte bewaren, want daarvan hangt alles af. Er moet een of ander middel gevonden worden, om uit de handen van dit gespuis te ontsnappen.

De optocht slingerde zich nu door het ravijn heen, en verliet het een kwartier later ongeveer door een uitgang, juist tegenover de reusachtige granieten poort gelegen, en zo smal, dat men er niet anders dan bij viereen tegelijk kon passeren.

Het duurde dan ook vrij lang voor de drie gevangenen zelve door deze nauwe uitgang gingen, en hun verbazing was groot, toen zij bemerkten, hoe het landschap eensklaps veranderde, en hoe de barre rotsen plaatsmaakten voor

vruchtbare valleien, dichte bossen en zachtglooiende heuvels, waarvan de hellingen hier en daar beplant waren met maïs, rijst en wijndruif.

Van een geplaveide weg was ook nu nog geen sprake, maar dwars over een groene vlakke liep een platgetreden pad, hetwelk de stoet nu volgde.

Gedempt klonken de weeklachten der rouwdragers, vooraan in de stoet, en steeds zag men hoe priesters het gelid verlieten, zich jammerend op de grond wierpen en telkens en telkens weer het voorhoofd ter aarde bogen.

Aldus verstreek bijna een vol uur, en toen zij nogmaals de top van een heuvel bereikt hadden, zagen Raffles en zijn vrienden in een lieflijk dal een dorp liggen, bestaande uit kleine huizen, van bamboe opgetrokken, en hutten van riet en aarde.

Er was echter ook een groot gebouw met een meterdikke stenen muur omringd, grauw van ouderdom en dat er inderdaad uitzag als een van die Chinese kloosters, zoals men die vooral in Thibet nog ongeschonden aantreft, ofschoon zij zeker tot in het begin van onze jaartelling in ouderdom teruggaan.

Over een dier zware muren heen kon men, van de plek waar de drie mannen stonden, gedeeltelijk een binnenplaats overzien, waaraan verschillende gebouwen grensden.

Kleine gedaanten bewogen zich daar langzaam heen en weer.

De vensters van het hoofdgebouw waren hoog en zeer smal, en men kon zich voorstellen dat daarbinnen een halve duisternis moest heersen.

Verder was er nog een ander groot

gebouw te zien, waarvan het doel niet duidelijk was.

Naderhand bleek het een verlaten klooster te zijn, hetwelk als gevangenis werd gebruikt en waarvan een deel bewoond werd door louter vrouwen. Onder hen waren er ook enige, zoals Raffles naderhand vernam, die de beulen op een niet te beschrijven wijze moesten bijstaan in hun afschuwelijk werk.

Aan de andere zijde van deze nederzetting was hoog opgaand geboomte zichtbaar, en de drie mannen meenden tussen het groen door, het blinken te zien van helder water.

Daarginds scheen een tuin te zijn of park, door een lage, met mos begroeide muur omgeven.

Niet lang kon het drietal zich hier ophouden, want reeds werden zij weer voortgedreven onder het gehuil en de woedende gebaren van de thans bijeen gestroomde menigte gingen zij het dorp binnen, en werden onmiddellijk naar de gevangenis gebracht, waar zij in afzonderlijke cellen werden opgesloten, die echter niet ver van elkaar af gelegen waren, en waarvan de dikke deuren met een luide slag achter hen dichtvielen.

Het laatste gezicht dat Raffles zag was dat van Hu Wang, nog altijd met datzelfde eigenaardige lachje om zijn dunne lippen.

— Ja, ik begrijp dat lachje wel, bromde Raffles voor zich heen, zodra hij alleen was. Je moest mij eigenlijk dankbaar zijn, gele grapjas, want de ondergang van mijn vliegtuig zal jou misschien roem en eer brengen, tenminste wanneer die andere Mongoolse duivel geen roet in je eten werpt.

HOOFDSTUK III

DE ONTVLUCHTING

Raffles begon aanstonds, zodra zijn ogen wat gewend waren aan de schemering, die er heerste, met zijn gevangenis te onderzoeken.

Het licht drong slechts ter nauwer-nood binnen door een smalle spleet in de muur van bijna een voet dikte, waarvan het onderende zich op meer dan twee meter boven de grond bevond.

Hij onderzocht de deur, maar bevond dat deze geen slot had, en dus aan de andere zijde met grendels gesloten moest zijn.

De drie scharnieren waren meer dan een duim dik, en waren aan de buitenzijde op het hout vastgeschroefd, zodat zij van binnenaf niet te bereiken waren.

De vloer was van dicht aangevoegde bakstenen, en toen Raffles er hier en daar voorzichtig op stampte, meende hij op enkele plaatsen een holle klank te horen. Daar hij geen trap was opgegaan, was het mogelijk, dat zich daaronder een kelder of iets dergelijks bevond.

Een tafel of een stoel was er niet. In een hoek lag een oude mat, en een Chinese slaaprol, en dat moest een bed verbeelden.

Toen Raffles de ogen ophief zag hij boven de deur een opschrift in oude Chinese lettertekens.

« De laatste kamer », stond daar te lezen.

Raffles begreep onmiddellijk de lugubere betekenis van die woorden, deze kamer was inderdaad de laatste voor al degenen die er vertoefden. Uit dit vertrek immers werden zij waarschijnlijk regelrecht naar de marteltuin gevoerd.

Raffles liep langzaam langs de muren, er nu en dan tegen kloppend, maar over-

al klonken zij dof. Trouwens, zij waren zo dik, dat de klank toch overal hetzelfde zou zijn geweest, ook al hadden zich aan de andere zijde gevangencellen bevonden.

Toen onderzocht Raffles zichzelf eens.

Men had of zijn revolver vergeten, ofwel men had het wapen zelfs niet gezien, want het stak nog altijd in de holster met zes kogels in het magazijn.

Ook had hij nog zijn sterk jachtmes, dat hij even voor de fatale landing in zijn gordel had gestoken.

Maar, helaas, hij bezat op dat ogenblik geen van die fijne, uit het hardste staal gemaakte gereedschapjes, die hem te Londen zo menigmaal van dienst waren geweest bij een ontvluchting, hetzij uit een politiecachot, hetzij uit de klauwen van een doodsvijand.

Hij bezat alleen een vrij lang koord, dun en sterk, meer dan tien meter lang, dat om zijn middel was gewikkeld onder zijn kleren. Maar wat had hij daaraan, nu hij zich toch op de begane grond bevond? Van veel meer waarde zou hem een papierdun ijzerzaagje geweest zijn. Daarmee had hij althans kunnen proberen, van binnen uit de grendels door te zagen, zoals hij vroeger wel gedaan had.

Vervolgens had hij nog een portefeuille met geld, een klein kompas, en dat was alles.

Raffles stond nog in gedachten verzonken, peinzend over een middel om te ontsnappen, toen hij zachte schreden hoorde naderen, en een klein, getralied luikje in de deur openging.

Raffles onderdrukte met moeite een gebaar van teleurstelling.

Hij had dat luikje nog niet gezien, hij had gehoopt dat de deur geheel zou worden geopend, en dat hij de cipier

onverwacht zou kunnen overvallen en onschadelijk maken.

Achter het luikje werd het gele ge-laat van zijn bewaker zichtbaar, die een ogenblik grijslachend naar hem keek, en hem toen door een smalle gleuf door de deur, die wel wat leek op een Euro-pese brievenbus, een bord met rijst en kerry toereikte, waarop kleine stukjes schapenvlees, en tenslotte, door het vier-kante luikje heen, een tinnen kroes wa-ter.

Daarna ging het luikje dicht, gren-dels werden er voor geschoven, en Raf-fles was weer alleen.

Hij at volkomen rustig, en zoveel hij maar kon, van de rijst, het vlees en het eigenaardige brood, dat alles zeer goed was toeberaid.

Met een huivering van ontzetting her-innerde Raffles zich opeens de bronzen Klok van geweldige afmetingen, een in onbruik geraakt martelwerktuig der Chi-nezen, waarmede hij en zijn beide met-gezellen nog niet eens zo erg lang ge-leden op een andere plek hadden kennis gemaakt.

Toen hij zijn maaltijd beëindigd had, dronk hij wat van het water, en ging toen nogmaals zijn gevangenis rond. Hij begreep, dat hij nu geruime tijd alleen zou worden gelaten, want hij kende zijn vijanden, en hij wist, dat het in pijn-igende onzekerheid laten van hun ge-vangenen een onderdeel vormde van de morele martelingen, welke zij deze on-gelukkigigen hadden toegedacht.

Zeker niet voor de volgende dag zou het vonnis voltrokken worden.

Men zou hen eerst door het hele dorp voeren, om hen aan iedereen te laten zien, misschien uren lang, zonder hen echter al te veel te vermoeien, want dat was de bedoeling niet. Neen, de slachtoffers moesten fris en volkomen uitgerust zijn voor het ondergaan der pijnigingen.

Van die verfijnde pijnigingen, waar-in de Chinezen zich altijd meesters heb-ben betoond, van de vroegste tijden af. Men zou hen misschien levend begra-ven, na hen de oogleden te hebben af-geknipt in de felle zon, of men zou hun de huid bij centimeters van het

lichaam snijden, of de afschuwelijke marteling van de Bloempot en de Rat op hen toepassen, of iets anders afgrij-selijks, dat men niet onder woorden kan brengen.

Daarom begon Raffles nu aanstonds alles te doen, om zich uit deze cel te bevrijden.

Hij ging nogmaals de cel rond, tel-kens met de voet stappend, tot hij eensklaps bukte, het sterke mes trok en met eindeloos geduld begon de steen-harde kalk weg te krabben tussen de stenen, op een plek, die zich ongeveer midden in zijn cel bevond.

Uren achter elkaar bleef hij hiermee bezig, en nu en dan moest Raffles zich oprichten uit zijn gebogen houding om uit te blazen, maar hij gaf het niet op, ofschoon reeds tweemaal de punt van zijn jachtmes was afgebroken.

Hij bleef ijverig de kalk wegkrab-ben, zonder op te houden, wel wetend dat hier zijn enige kans school.

Tot hij tenslotte een der grote stenen zover had losgemaakt, dat hij bewogen kon worden.

Na eindeloze pogingen slaagde hij erin, de zware tegel op te lichten.

Hij had toen bijna onafgebroken vier uren aan een stuk gewerkt, en sedert enige tijd was ook de flauwe scheme-ring verdwenen, die tot dusverre door de nauwe muurspleet was binnengedron-gen.

De zon was zeker reeds ondergegaan, of stond althans op het punt, achter de kim te verdwijnen.

Raffles echter werkte door, onver-droten, ofschoon zijn vingers bloedden.

Nu de eerste steen was losgemaakt, volgden de anderen heel wat sneller. Zij bleken meer dan een decimeter dik te zijn, en zo groot, dat er een flinke opening ontstond, toen Raffles er vier uit de vloer had genomen.

Raffles stootte nu op een dikke laag kalk, die zich echter vrij gemakkelijk liet verwijderen, al brak zijn mes ook steeds verder af.

Hij gebruikte het nu bij wijze van beitel, na het onderende, daar, waar de punt was afgebroken, scherp te hebben geslepen op een steen.

En tot zijn onuitsprekelijke vreugde ging plotseling het mes door de kalklaag heen, waarbij tegelijkertijd een duffe lucht naar boven steeg, als van een grafgewelf.

Toen Raffles door de opening keek bleek het, dat het daar beneden stikdonker was en 'n ogenblik vervulde bittere moedeloosheid zijn hart. Hij dacht aan de mogelijkheid, dat deze cel zich slechts bevond boven een dichtgemetselde grafkelder misschien. Maar toch ging hij weer verder, uren achtereens, nu en dan een slokje drinkend, en even ophoudend om de rest van zijn maal op te eten. Pas toen het al zeer laat in de avond moest zijn, hield hij eensklaps op, bij het horen van enig gerucht in de gang.

Bliksemsnel schoof hij de vier zware tegels in de hoek die het dichtst bij de deur was, zodat ze onmogelijk door het luikje heen gezien konden worden, trok de slaapmat en de rol over het gat, en strekte er zich languit op uit.

Het was hoog tijd, want hij hoorde het zachte geluid, hetwelk de grendels van het luikje maakten bij het terugschuiven, waarna hij als het ware de stekende blik voelde van de bewaker.

Zijn ademhaling ging rustig, maar zijn ene hand hield de kolf omklemd van zijn revolver, gereed tot 't uiterste.

Wanneer de cipier op dat ogenblik de deur had geopend en was binnengetreden, zou hij stellig een man desdoods zijn geweest.

Hij bleef wel vijf minuten onbeweeglijk staan, totdat Raffles een schier onweerstaanbare aanvechting kreeg, de ogen te openen, of op te springen en juist toen hij voelde die onverdraaglijke spanning niet langer te kunnen uithouden, ging het luikje weer zacht dicht, de grendels werden er voor geschoven, en slpende voetstappen verwijsden zich.

Nog enkele minuten bleef Raffles onbeweeglijk liggen, vrezend dat de man terug zou keren en toen rolde hij zich van de mat af, trok het vuile ding weg, en begon zo vlug hij kon het gat nog wat groter te maken, waarbij hij telkens het mes opnieuw moest slijpen,

omdat het dunne staal afbrak, zodat er nogmaals vele uren waren verstreken, alvorens het gat in de vloer groot genoeg was om er door te kunnen af dalen.

Raffles werkte nu in een tastbare duisternis, want de batterij van zijn zaklantaarn, die hij niet eens bij zich had was al lang uitgeput.

Hij rekende er echter op dat de kelder onder hem hoog van zoldering was, en nu zegende hij het toeval, dat hij het stevige koord bij zich had.

Eerst ondervond hij enige moeilijkheid om het ergens aan te bevestigen, totdat hem de sterke tralies in het oog vielen van het luikje in de deur.

Hij knoopte 't uiteinde van het koord aan het kruispunt daarvan vast, en wierp het toen door de opening naar omlaag.

Tot zijn vreugde hoorde hij hoe het onderende van het koord op de vloer daar beneden terecht kwam.

Hij wrong zich door het gat, en liet zich langs het koord naar beneden glijden.

Hij meende ongeveer vier meter te zijn gedaald, toen zijn voeten grond raakten.

Er heerste daar beneden inderdaad een bijna verstikkende lucht, en Raffles maakte een gebaar van wanhoop.

Zou hij zich werkelijk in een dichtgemetselde graftombe bevinden? Wat moest hij dan doen, om er uit te raken.

Hij liet het koord los, en liep, voorzichtig tastend, enige schreden voort, totdat zijn handen tegen een vochtige muur stultten.

De muur was niet effen, maar vertoonde blijkbaar diepe nissen, want Raffles, steeds tastend, voelde daar houten kisten, voor een deel reeds vermolmd.

Hij had dus wel goed geraden, hij was hier in een grafkelder.

Maar niet alle nissen bevatten een kist, de tombe werd dus nog gebruikt en er moest dus ook een ingang zijn.

Met vernieuwde hoop begon Raffles verder te zoeken, totdat zijn handen in het ledige grepen.

De muur hield hier op, om ongeveer

een meter verder opnieuw te beginnen. Raffles begreep dat hier zo iets als een trap moest zijn, en inderdaad voelden zijn tastende voeten stenen treden.

Met een kloppend hart keerde hij eerst weer naar het midden van de grafkelder terug, sneed het touw zo hoog hij kon reiken met het overschot van zijn mes af, en stak het eind koord bij zich. Misschien kon het hem nog wel te pas komen.

Hij schuifelde naar de trap, en begon deze voorzichtig te beklommen.

Hij telde niet minder dan vier en dertig treden, zodat hij dus nu weer vrij wat hoger moest zijn dan de begane grond.

Verder kon hij niet. Een deur bellette hem het verder gaan.

Hij zocht naar een knop of een klink, maar de deur, van metaal, zoals hij aanstonds voelde aan het koude oppervlak, was gesloten, en hoe hij ook tastte, hij vond niets anders dan een klein sleutelgat.

Hij voelde zijn slapen koud worden. Zou alles dus toch tevergeefs zijn geweest?

Plotseling echter stond hij doodstil en luisterde. Zijn scherp oor had, aan de andere zijde van de deur een zonderling geluid opgevangen, dat leek op een eentonig gezang.

Dat geluid kwam blijkbaar naderbij, want het werd steeds sterker. Nu hoorde hij ook het schuifelen van vele voeten, langzaam en afgemeten, ineens zag hij door de onderkier van de deur heen een zwak, geelachtig schijnsel, als van toortsen.

Langzaam naderde het geluid, het eentonige, sombere gezang werd sterker, evenals het schijnsel onder de deuren, zodat hij begreep, dat de zangers vlakbij moesten zijn, en Raffles drukte zich tegen de muur aan. Hij hoorde hoe er iets zwaars op de grond werd neergezet, en nu ging hem een licht op.

Het toeval had gewild, dat er juist die nacht een van de leden der kolonie ter aarde werd besteld. Kon het de leider zijn, het opperhoofd, dat diezelfde middag door de ontploffing van het gas-

reservoir om het leven was gekomen?

Neen, dat was onmogelijk. Hij was een man van hoge rang en hij zou zeker met veel pracht en praal worden begraven, na minstens een dag op zijn statiedoodsbed te hebben gelegen. Misschien zelfs werd er voor hem een afzonderlijk mausoleum gebouwd.

Aanstonds zou de deur worden geopend. Een paar seconden verlieden, die eeuwen schenen.

Toen hoorde Raffles hoe een sleutel in het slot werd gestoken, hoe zware grendels werden teruggeschoven.

Het gezang nam in kracht toe.

Een lichtkier, rechtstandig ditmaal, werd zichtbaar.

Raffles had zijn revolver getrokken, de deur ging naar buiten open.

Het volgende ogenblik zou Raffles gezien worden. Hij begreep dat hij niet langer meer mocht aarzelen. Greep men hem nu, dan was alles toch verloren, en hij besloot alles op alles te zetten.

Hij wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur, die zich langzaam opende en sprong het volgende ogenblik over de zware lijkstaf heen, die de dragers in de gang hadden neergezet.

Zo verbaasd en verlamd van schrik waren de dragers, dat zij een paar seconden als aan de grond genageld stonden, en die waren voor een man in de omstandigheden van Raffles goud waard.

Hij had het kleine groepje al bijna achter zich, toen de Chinezen, begrijpend wat er gebeurd moest zijn, zich van hun schrik herstelden. Twee hunner trokken bliksemsnel hun brede zwaarden, en Raffles schoot zijn revolver af.

Een der mannen stortte ter aarde, en de tweede viel over het lichaam heen, bij zijn poging om op Raffles toe te snellen. Het zwaard ontviel hem, Raffles maakte er zich van meester, en zette zijn vlucht voort, vastbesloten om hier liever het leven te laten in ongelijke strijd, dan om weer naar zijn kerker te worden teruggevoerd, met het vooruitzicht, naar de Tuin der Verschrikkingen te worden gebracht.

Voorlopig echter lag de weg voor

hem open, en hij snelde als een haas verder, achtervolgd door een troep huilende, woedende Chinezen.

De gang maakte een rechte hoek, en zodra Raffles die achter zich had, snelde hij langs een reeks brede ramen, waar doorheen hij zag dat hij zich op een meter of drie boven de grond bevond.

De ramen keken uit op een ringmuur, en het gebouw zelf was van die muur gescheiden door een strook gronds ter breedte van een meter of dertig.

Verderop echter liep het gebouw tot aan de muur, en Raffles begreep, deze hinderpaal te moeten klaren voor het te laat zou zijn en hij achterhaald werd.

Hij had nu de ramen achter zich, en de duisternis gaapte voor hem.

Hij kon echter genoeg zien om niet te struikelen of zich het hoofd te pletten te lopen tegen een muur. Wat verder beschreef de gang nogmaals een bocht en nu zag Raffles aan het einde een raam, evenmin als de anderen voorzien van glas, maar van een soort mica in zeer dunne platen. Hij liep op dat raam toe, maar de Chinezen volgden hem op de voet, en hij moest zich nog eenmaal omwenden en zijn revolver afvuren.

Er klonk een scherpe kreet, het ge-

luid van over elkaar vallende lichamen en weer kreeg Raffles enige voorsprong, genoeg om het raam te bereiken, en een der schijven in te drukken. Het mica scheurde, maar versplinterde niet, en dadelijk wrong hij zich door de opening naar buiten, hing een ogenblik met zijn handen aan de smalle vensterbank, en stond toen boven op de ringmuur.

Zonder zich te bedenken sprong hij aan de andere kant naar beneden en rende voort, wel tien minuten lang, zonder iets anders te horen dan het hijgen van zijn eigen ademhaling, tot plotseeling een gedaante voor hem oprees, die hem dreigend in het Chinees iets toevoegde, en zijn lans velde.

Raffles was niet in een toestand om veel woorden te verknoeien. Daar hij er niets bij kon winnen nogmaals zijn revolvers te gebruiken en daardoor de richting te verraden, welke hij was ingeslagen, deed hij een woedende houw met het zwaard naar de schildwacht, die hem daar in de weg was getreden.

Het vlijmscherpe, zware lemmet trof de man juist in de nek, en hij viel als een blok neer, zonder een kreet te slaken.

En een kort ogenblik stond Raffles hijgend stil...

HOOFDSTUK IV

DE TUIN DER MARTELINGEN

Brand hoorde, in de duisternis van zijn gevangenis, haastige schreden naderen, dadelijk gevolgd door een woest getier van stemmen en kreten van woede.

Even tevoren had hij, op tamelijk verre afstand, gedempt door de dikke tussenmuren, tot tweemaal toe een geluid gehoord dat op een zweepslag leek.

Zouden het schoten geweest zijn? Maar Raffles was de enige, die in deze

nederzetting over een vuurwapen beschikte.

Hij had dit probleem nog niet opgelost, toen reeds de voetstappen vlak voor zijn deur klonken, het luikje opengerukt werd, en het schijnsel van een lantaarn, waarvan de ruitjes van zeer dun geslepen hoorn waren gemaakt, naar binnen drong.

Een kort ogenblik had Brand dreigende, zwarte ogen zien fllikkeren,

Nu werd de deur geopend, vier of vijf mannen snelden op hem toe, die hem op ruwe wijze bonden, zodat hij zich ternauwernood meer kon bewegen.

Hij hoorde allerlei uitroepen van woede en wraakzucht en een paar malen werd een dolk tegen hem opgeheven, maar telkens werd de arm die het wapen voerde, door een krachtige hand neergeslagen, en dan klonk een scherpe waarschuwing, een verbod.

Hij werd in een hoek gegooid, een Chinees, met een breed zwaard gewapend, bleef bij hem achter en de anderen snelden weer weg.

Brand meende te begrijpen wat er gebeurd was. Hij had dus zoëven wel degelijk schoten gehoord, Raffles was er dus vermoedelijk in geslaagd te ontvluchten. Daarom dus die helse woede van de Chinezen, die zich een slachtoffer zagen ontgaan.

Een warm gevoel van vreugde doorstroomde Brand, dat tenminste zijn enige vriend de helper, de steun en de beschermmer van zwakken en onderdrukten, misschien behouden zou blijven voor zijn geheimzinnige, moeilijke taak.

Het volgende ogenblik klonk op enige afstand het doffe geluid van een vervaarlijk handgemeen en hij meende een ogenblik de donderende stem te horen van Henderson, die een paar echt Londense krachttermen gebruikte, om zijn tegenstanders uit te schelden, waarna een geluid klonk, alsof zware voorwerpen werden neergesmeten, een luid getier, het geknetter van wapens, en na een hele poos het dichtvallen van de zware celdeur.

Het was duidelijk, de reus was op dezelfde wijze overvallen als Brand, maar met zijn ontzaglijke lichaamskracht had Henderson zich heel wat langer weten te verzetten en er zouden daarginds nu wel wat Chinezen liggen met gekneusde ribben en gaten in het hoofd.

Het werd opnieuw stil. De uren vergleden, de ochtendschemering begon in de cel van Brand door te dringen en werd langzamerhand sterker dan het licht van de lantaarn, die in het kerkerhol was achtergebleven.

Het luikje ging weer open, en voedsel werd binnengebracht.

Men was blijkbaar zo bevreesd, dat een nieuwe poging tot ontvluchting zou worden gewaagd, dat men de touwen niet losmaakte, waarmede de gevangene gebonden was, maar hem dwong, de mond te openen en hem rijst en kleine stukjes sterk gepeperd schapenvlees in de mond stak.

Een ogenblik was zijn trots van Engelsman op het punt, hem alle voorzichtigheid te doen vergeten, en dacht hij er over hardnekkig te weigeren enig voedsel te gebruiken, maar toen bedacht hij bijtijds, dat hem dit weinig verder zou brengen, en dat het beter was, tot het laatste ogenblik, tot iedere kans op redding verkeken was, over al zijn lichaamskracht te kunnen beschikken.

De cipiers gingen heen, nadat de schotel leeg was en de bewaker bleef weer met Brand alleen.

De nacht verstreek en nauwelijks was de dageraad aangebroken, of men maakte aanstalten, de beide gevangenen naar de martelplaats te voeren.

Weer traden enige Chinezen binnen, tot de tanden gewapend, de lanssen in de vuist. Brand werd op ruwe wijze gedwongen op te staan, de soldaten namen hem in hun midden en hij werd uit de bedompte cel gevoerd.

Hij meende dezelfde weg af te leggen van de dag tevoren, en plotseling stond hij in het volle licht, buiten, en ademde, met de ogen knipperend tegen het schelle licht, de heerlijke geuren in, die tot hem kwamen uit het dichtbij gelegen park, dat paradijsachtig verblijf, dat met een verfijnde wreedheid was uitgezocht en aangelegd, en dat met de grootste zorg onderhouden werd, om er de ergste martelingen toe te passen.

Voor de gevangenis had zich reeds een menigte verzameld, die dreigende kreten uitte, zodra men Brand en Henderson in het oog kreeg. Want ook de reus was naar buiten gevoerd, zodanig met koorden omsnoerd, dat hij alleen maar heel langzaam kon lopen.

Ook zorgde men er voor, dat de beide blanken niet te dicht in elkaars nabij-

heid kwamen, maar eenmaal zag Henderson toch gelegenheid, zo luid hij kon te schreeuwen:

— Houd goede moed, mijnheer Brand. Mylord is vrij, en wij zullen er ook wel wat op vinden.

Direct had een ruwe hand, tot een vuist gebald, hem op de mond geslagen, maar bliksemsnel had Henderson, geboeid en wel, de voet gelicht, en de man die hem beledigde met een geweldige trap enige meters verder gezonden.

Bijna had hem deze wraakneming het leven gekost, want de aldus mishandelde kwam schuimbekkend van woede weer overeind, trok het zwaard uit zijn gordel, liep dreigend op Henderson toe, en het zou met de reus gedaan zijn, als niet plotseling Hu Wang was komen opdagen, die eenvoudig de hand ophief en een paar woorden sprak en de man als het ware met zijn blik achteruit dwong.

Op enige afstand stond de Mongool met gekruiste armen zwijgend toe te zien, dezelfde man, die de dag tevoren met Hu Wang getwist had, nadat deze zijn korte toespraak tot het volk had gehouden.

Deze man kwam nu met afgemeten schreden op Hu Wang toe, en zei met luider stem:

— Hu Wang, ik verzet mij tegen deze terechtstelling.

Het nieuwe opperhoofd, dat zichzelf gisteren tot opvolger van de zo plotseling om het leven gekomen aanvoerder had geproclameerd, en die zijn voet al in de stijgbeugel had gezet van een prachtig, sneeuwwit, vorstelijk getuigd paard, wendde langzaam het hoofd naar de spreker toe, en herhaalde minachtend en spottend:

— Gij verzet u er tegen, met welk recht?

— Met het recht van een man, die op zijn minst evenveel aanspraken heeft als gij zelf, hernam de Mongool met stemverheffing. Ik wens dat die beide blanken zullen leven, en dat zij mijn slaven zullen zijn, tot aan hun dood.

Inplaats van dadelijk te antwoorden, liet Hu Wang, de voet uit de stijgbeu-

gel nemend, langzaam zijn blikken in het rond gaan, en monsterde de aanwezigen.

De sluwe Chinees wist blijkbaar wel, dat hij in de kolonie veel vrienden had, maar ook heel wat vijanden, die op de hand waren van Pa Long, de Mongool.

Hu Wang scheen blijkbaar gerustgesteld te zijn door hetgeen hij zag, want hij haalde onmerkbaar de schouders op, en zei, terwijl zijn zwarte ogen even van haat en minachting schitterden.

— Let wel op wat gij zegt, Pa Long, Wees niet dwaas, door woorden te spreken, die geen zin hebben. Ik heb bevolen, dat de beide indringers ter dood zullen worden gebracht, en zo zal het zijn, want aan mij is de macht, en ik ben op een rechtmatige wijze tot opvolger uitgeroepen van onze gestorven leider.

— Dat is gelogen, riep Pa Long, Waarom zoudt gij juist onze aanvoerder moeten zijn? De dode wees mij reeds jaren geleden aan als zijn plaatsvervanger. Ik was het, die verleden jaar de aanval afsliep op onze kolonie, de aanval der noordelijken. Ik sta boven u in kennis, in wijsheid, en in moed.

— In moed? herhaalde Hu Wang op tergend langzame toon. Nu, dat zal spoedig genoeg kunnen blijken, Pa Long, Naar de Tuin der Martelingen, mannen.

Met een enkele sprong was hij in het zadel van de schimmel. De versierselen van zijn zijden gewaad, dat met parelen bestikt was, de gouden ketting om zijn hals, de zeldzame robijn in zijn hoofddeksel van gouddraad en zijde, glinsterden in de zon.

Pa Long trad achteruit, maar zelfs Brand en Henderson, die van het gesprokene niets hadden kunnen begrijpen, lazen in diens ogen, zo duidelijk als in een boek, welke gevoelens van wraakzucht hem bezielden.

Zijn gelaat met de brede kaken vertrok krampachtig, en langzaam liet de hand het zwaardgevest los. Toen zag Brand hoe Pa Long wát achterbleef, en begon te praten met enige lieden, die zwijgend en met gefronst voorhoofd

de woordenstrijd hadden gevolgd, en die klaarblijkelijk tot zijn vrienden behoorden.

Er kon niet aan worden getwijfeld, eerlang moest het tot een uitbarsting komen. Het was maar de vraag, of de ter dood veroordeelden daarvan nog enig nut zouden trekken.

Tijd om hierover na te denken had Brand niet, want met de uiteinden der lanssen werd hij voortgedreven langs een langzaam dalende weg, en na een half uur gaans was de muur bereikt, die de Tuin der Martelingen omgaf.

Een hek opende zich, en de stoet trad binnen.

Onmiddellijk verspreidde zich het volk op de heuvelen en langs de hellingen, om niets te missen van het schouwspel dat zich aanstonds zou gaan voltrekken.

Het was een wemeling van kleuren, hemelsblauw en zeegroen, kanariegeel en vlammend rood. De Hellingen der heuvels schenen te leven van kleuren.

Brand keek om zich heen, ondanks zichzelf getroffen door de wonderbaarlijke pracht van het park.

De paden waren breed, en Brand zag hoe twee oude, gekromde tuinlieden bezig waren, deze hier en daar bij te harken.

Op sommige plekken echter was het grint vreemd rood gekleurd, en eensklaps zag Brand met een huivering van afschuw waardoor dit was teweeggebracht. Het was bloed. Die plekken waren altijd dicht bij een der folterplaatsen, soms alleen een paal met een ring er aan, een stenen bank met lederen riemen. Kleine flardjes vlees lagen overal verspreid.

Een wee gevoel van walging steeg bij Brand op, toen hij dit zag. Hij voelde zich bleek worden en het zweet prikte op zijn slapen. Hij verzette zich echter uit alle macht tegen de misselijkheid, die zich van hem dreigde meester te maken, want hij wilde de dood als een moedig man onder de ogen zien.

Heel in de verte hoorden de beide gevangenen enige malen gillende kreten opstijgen. Zij wisten niet waar dat geluid vandaan kwam, het scheen alsof

er meer ongelukkigen waren, die net als zij gepijnigd werden, op een barbaarse wijze.

Er waren ook vijvers, omgeven door marmere randen, waarin afschuwelijke beelden van brons of marmer zich spiegelden, en waarop smetteloos witte zwanen dreven.

Een kunstmatige waterval ruiste omlaag van een door mensenheden gebouwde rots, en plaste met zilveren geklater neer in een der vijvers.

De stoet kwam voorbij een groot houten rad, dat door middel van een ketting in beweging kon worden gebracht en waarop ijzeren pennen waren bevestigd. Met afgrijzen wendde Brand het hoofd af, toen hij daar afschuwelijke menselijke overblijfselen aantekende. En vlak tegenover dat rad ruisde het beekje met zijn teder gelispel, bloeiden de prachtigste rozen, en dreven de sneeuw witte zwanen rond op de spiegelgladde vijvers.

Steeds verder ging de stoet, en Brand zag nu verscheidene bereden mannen, hovelingen zeker, in het gevolg van Hu Wang, bijna even overdadig gekleed als hij.

Hij liep op slechts geringe afstand van Henderson nu, die hem met gedempte stem toevoegde:

— Ziet u in het geheel geen kans om uw armen en benen te bevrijden, mijnheer Brand?

— Neen, James, uitgesloten. Mijn armen zijn als verstijfd, zo dicht zijn de koorden aangetrokken, en jij?

— Ik moet, helaas, hetzelfde bekennen, mijnheer Brand. Zij hebben wel veertig meters touw aan mij besteed, die vuile doerakken. Het is afschuwelijk. Denkt gij dat mylord in veiligheid is?

— Zeker wel, anders zou men hem tegelijk met ons ter dood brengen, James.

— Dat is tenminste een geluk, zei Henderson zuchtend. Kunt gij u voorstellen, wat zij met ons doen zullen?

— Dat tuig kent een massa vuiligheden, James, het ene nog afschuwelijker dan het andere. Ik weet niet wat ons te wachten staat, maar wel weet ik

dat wij al onze geestkracht zullen nodig hebben, om te tonen dat wij als Engelsen, als moedige mannen weten te sterven.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer Brand, zei de reus eenvoudig. Maar het spijt mij, dat ik niet nog een handvol van dat gele ongedierte naar de andere wereld heb kunnen zenden. Vannacht, toen zij mij kwamen binden, heb ik er een stuk of drie lelijk toegetakeld. Dat zal hun leren, een Engelsman behoorlijk te behandelen. Maar die drie zullen wel niet veel gelegenheid meer hebben om iets te leren, vrees ik. Wat is dat daar voor een man, die naar voren is gekomen? De stoet staat stil.

De reus wenkte met het hoofd naar een lage heuvel, op de top waarvan een rijzig man stond, met lange, gitzwarte knevels, half dichtgeknepen ogen, sneeuwwit haar, dat hem tot op de

schouders hing en een gelaat vol rimpeltjes.

Hij droeg een lang gewaad van lichtgele zijde, dat hem bijna op de voeten hing, en zijn hoofd hing gedeeltelijk schuil onder een soort mijter, versierd met kleine edelgesteenten en gouden figuurtjes.

In zijn brede gordel stak de ivoren schede van een lang, blinkend zwaard, en om de hals droeg hij een jaden amulet, terwijl de voorzijde van zijn gewaad was bestikt met allerlei symbolische figuren in het fijnste gouddraad.

Twee kleine gestalten zaten onbeweeglijk naast hem in het kortgeknipte gras.

Het leken poppen, bij de man zelf vergeleken, die daar roerloos stond, en met een bezwerend gebaar beide handen ophief.

HOOFDSTUK V

DE MEDEDINGERS

Er kon geen twijfel aan bestaan of deze man was een hooggeplaatst priester, want op het gebaar dat hij maakte, bleven allen plotseling als aan de grond genageld staan, en vele mannen wierpen zich ter aarde, tot hun voorhoofd de grond raakte.

Een onderdrukt gemompel ging door de rijen.

Toen hoorde men de heldere stem van Hu Wang, hoog op zijn schimmel gezeten, trots als een vorst, die riep.

— Wie is die vreemde, en waarom houdt hij ons tegen?

— Een priester van het Confuciusklooster, heer, antwoordde een eerbiedige stem. Laten wij horen wat hij ons te zeggen heeft.

Hu Wang fronste even de wenkbrauwen. Dit oponthoud was hem onaangenaam. Hij wilde liefst spoedig een einde

maken aan het leven der beide gevangenen, ten eerste om de handen vrij te hebben, tegenover Pa Long, en ten tweede om te kunnen genieten van zijn zegepraal, en zijn mededinger te kunnen tarten.

Toch begreep hij wel, dat het aan zijn invloed niet ten goede zou komen als hij zich op dit ogenblik durfde verzetten tegen de blijkbare wens van een zo heilig man als een priester van Confucius, wien ter ere een klooster was opgericht op nauwelijks vijftig steenworpen van hier.

De priester had waarschijnlijk een bezoek willen brengen aan de kolonie en hij moest hem te vriend houden. Met een man als Pa Long tegenover zich kon men niet te voorzichtig zijn.

Hij spoorde dus zijn paard weer aan, reed geheel alleen tot aan de voet van

de lage heuvel, steunde de linkerhand in de zijde, en zei, het hoofd opgeheven naar de man in het geel daarboven:

— Wie zijt gij, priester, en wat voert u hier heen?

Dof kwam de oude stem over de dunne, bloedeloze lippen, bijna onzichtbaar door de volle, witte baard:

— Ik ben een zoon van Confucius, en ik wilde een bezoek brengen aan de leider van deze nederzetting. Breng mij bij hem.

— Helaas, priester, zo begon Hu Wang met goed gespeelde meewarigheid. Gij komt te laat. Onze aanvoerder is gestorven om het leven gekomen, en wij zullen hem over enkele dagen in pracht en praal naar zijn laatste rustplaats dragen.

De priester van Confucius stond een ogenblik met diepgebogen hoofd, 'en scheen een kort gebed te prevelen. Toen vroeg hij op dezelfde schorre toon:

— Wie koos het volk als zijn opvolger?

— Men heeft mij daartoe uitgeroepen, priester, zei Hu Wang, zich hoog in het zadel verheffend en trots om zich heen kijkend.

Slechts hier en daar werd een gemompel van verzet vernomen, er klonken zelfs flauwe kreten van ontkenning, maar boven alles uit sneed de stem van Pa Long, die zich naar voren drong, door de lucht:

— Niemand heeft hem uitgeroepen, priester. Hij koos zichzelf. Hij maakte zich meester van de macht en ik weet het, ik, Pa Long, dat de overledene mij had aangewezen en mij zou hebben uitverkoren.

— Durf je het wagen, hond, ten aanhore van deze heilige vreemdeling, nogmaals met mij te twisten? schreeuwde Hu Wang met van haat fonkelende ogen, terwijl hij driftig zijn paard deed keren.

— Dat hij uitspraak doe, riep Pa Long woest. Hij heeft de dode gekend. De dode moet hem in zijn geheimen hebben ingewijd. Laat deze heilige man zeggen, wie er is uitverkoren.

Hu Wang wilde weer iets zeggen, maar de man in het geel hief de hand op en

zijn stem klonk luider dan zoëven, toen hij bevelend sprak:

— Gij beiden, zwijgt. Niet ik, het godsoordeel zal spreken. Uit de mond van een dezer dode wezens zal het spreken. En ik beveel u gehoorzaamheid, anders zal de Hond met de Zeven Koppen, die de onderwereld bewaakt, u allen grijpen en verscheuren.

Het was duidelijk aan Hu Wang te zien, dat hij allesbehalve ingenomen was met deze regeling, en hij keek de priester verre van vriendelijk aan. Hij wist echter zeer goed, dat men de dienaren van Confucius niet ongestraft hoont. Zijn toestand in deze streek zou volkomen onhoudbaar worden, zodra het uitlekte dat hij zich had durven verzetten tegen het bevel van een Gele Priester van de Agaat.

De geheimzinnige grijsaard had de hand gelegd op het hoofd van een der zonderlinge poppen aan zijn zijde, terwijl hij de woorden sprak, die ontsteltenis gebracht hadden onder de aanwezigen.

Iedereen kende ook de bittere vijandschap tussen Pa Long en Hu Wang, en men begreep, dat het spoedig tot een uitbarsting zou moeten komen.

Ieder van hen beiden had zijn aanhang, die hem trouw terzijde zou staan, en het leek wel of de komst van deze heilige man, die Confucius diende, het einde zou bespoedigen.

Niemand dacht er zelfs een ogenblik aan, een protest te laten horen...

En dan was er ook een heilige vrees onder de menigte voor die twee starre, bewegingloze wezens, met hun gezichten die van hout schenen te zijn, donkergeel, en de wezenloze ogen, met hun starende uitdrukking.

Het viel niet te betwijfelen, het waren twee poppen, zij leefden niet. Hoe kon dan door hun mond de godheid spreken?

Zij die het dichtst bij stonden weken onwillekeurig een weinig terug.

Hu Wang was nu alleen, hoog te paard en trots opgericht, en hij keek de priester recht in de ogen, maar het was alsof diens blik hem betoverde en bedwong, want langzaam, heel langzaam

zag men de schimmel achteruit stappen, met gebogen kop, en op de zilveren trems bijtend.

Toen werd het doodstil, en vol verbazing wachtten de beide gevangenen het slot af van dit zonderlinge tussenspel, waarop zij in het geheel niet gerekend hadden, en waarvan de uitslag misschien gunstig voor hen zou zijn.

Zoëven hadden zij, bij het langsgaan, een blik geworpen op een stelling, van rood geschilderd hout, twee draagbalken en een dwarsbalk, van welke dwarsbalk, aan even zoveel haken, zes lichamen afhingen, die aan de voeten waren opgehangen.

Dit afschuwelijke schouwspel had hen, ondanks hun moed, doen ijzen.

Van vele stellages, vreemd van vorm, die zij voorbij waren gegaan, kenden zij de bedoeling en het gebruik niet, maar zij begrepen wel, dat het allemaal martelwerktuigen moesten zijn, somtijds zo kunstig verborgen te midden van het heerlijke, geurige groen, dat men ze ternauwernood kon onderscheiden.

En nu ineens de plotselinge rust, deze stilstand, en daarginds die hoog opgerichte grijsaard met zijn sneeuw witte baard, geheel alleen op de heuveltop en tussen die dwaze, starre poppen in.

Was de man een bedrieger? Hoe kon hij nu reeds afweten van de strijd tussen de beide mededingers?

Er was niet veel tijd om die vraag op te lossen, want reeds had de priester van Confucius een der poppen hoog opgeheven boven zijn hoofd, strekte zijn vrije hand er naar uit, in een gebaar van aanbidding, en zijn stem trilde toen hij de woorden sprak, die ver weerklonken:

— Magog, thans aan u om te beslissen. Moge uit uw mond het antwoord klinken, dat deze twist zal beslechten en over het lot uitspraak zal doen van die beide Westerse honden. Verhelder mijn geest. Wees ons genadig, Magog.

Hij deed een paar passen naar voren, en ontnam een der soldaten de lans.

Op de punt daarvan spietste hij met een enkele beweging de pop, waarna hij met statige schreden de heuvel wat

verder opging, en bijna bij de top, niet ver van een kleine miniatuurtempel, niet hoger dan enige meters, de lans in de weke aarde plantte.

Dan daalde hij even statig, de armen over de borst gekruist, kaarsrecht nog ondanks zijn ouderdom, de helling weer af, stond op meer dan dertig meters afstand van de pop stil, wendde zich daar om, spreidde de armen uit, en vroeg met een luide stem:

— Wilt gij u over ons ontfermen, Magog, en spreken? Dat dan uit uw mond het oordeel klinkt. Gij zult beslissen.

Enkele seconden verliepen in een doodse stilte, en plotseling wierpen vele honderden zich met een doffe kreet van schrik en ontzetting ter aarde, want de pop sprak. Ofschoon men de lippen niet zag bewegen, sprak hij zeer duidelijk de volgende woorden:

— De schim van Confucius zal u allen vernietigen, als gij de blanken doodt. Zij moeten leven, en zullen het eigendom zijn van Pa Long.

De Mongool liet een half onderdrukte kreet van zegepraal horen en Hu Wang rukte in zijn woede zo driftig aan de teugels van zijn paard, dat het dier hinnikend op de achterbenen ging staan.

Wederom verhief de man in het geel zijn stem, en sprak, de handen zegnend uitspreidend over de in het stof neergebogen menigte:

— De godheid heeft gesproken door de mond van Magog! Zo zij het! De gevangenen zullen leven, en de slaven zijn van Pa Long. Soldaten, maakt de touwen los.

— Halt, schreeuwde plotseling Hu-Wang, die zijn woede niet langer kon beteugelen. Ik verzet mij tegen deze uitspraak. Gij kunt ons niet bevelen.

— Maar de godheid kan het, riep de grijsaard, hoog opgericht. Zoudt gij u tegen zijn wil durven verzetten?

— Gij zijt niet van onze kolonie.

— Maar ik ben heilig. Ik dien Confucius. Wee u, als gij durft weerstreven.

Hu Wang liet zijn bliksken in het rond waren. Een glimlach van minachting en machteloze woede deed zijn lippen krul-

len. Hij zag niets anders dan geknielde, diep in het stof gebogen lichamen.

Voor het ogenblik had hij het geding verloren. Niemand zou zich durven kantten tegen hetgeen zoëven die pop had verklaard, sprekend uit naam van de godheid.

— Het is goed. Het zij zo, gromde hij kortaf. Maar denk niet, hovaardig priester, dat ik mij gewonnen geef. Pa Long heeft zich openlijk tegen mij verklaard. Ik beschouw hem als een oproerling, en hierbij verklaar ik hem vogelvrij. Hij en de zijnen zullen verjaagd worden van hier, en wie mij zijn hoofd brengt, die zal ik rijk belonen.

Maar de Mongool liet een spottend lachje horen, en riep tartend:

— Neem u in acht, want uw eigen hoofd kon wel eens gevaar lopen, hovaardige dwaas. Het is duidelijk dat de schim van Confucius zich voor mij heeft verklaard, en wie zou zich dan tegen hem durven verzetten? Ontbindt de koorden van deze beide mannen, soldaten. Zij zijn mijn bezit, en zullen mij dienen.

Nu aarzelden de soldaten niet langer, wie te gehoorzamen.

Een hunner haalde de snede van zijn vlijmscherp zwaard een enkele maal over de dikke touwen, en de koorden vielen langs de gebonden lichamen neer, Henderson en Brand waren vrij.

Zij konden zich tenminste weer bewegen, en dit was zulk een zalig, onbegrijpelijk heerlijk gevoel, dat zij het nauwelijks konden beseffen.

Zij konden zich onmogelijk keren tegen een menigte van duizenden, maar zij konden zich tenminste weer vrij bewegen.

Pa Long was op hen togetreden, en betastte met een gebrom van bewondering de gespierde armen van de reus, die veel lust had, de vent neer te slaan, maar intijds bedacht, dat dit ook onmiddellijk aan alles een einde zou maken.

Er ontstond enige verwarring, want allen waren nu opgesprongen, velen scheidden zich af, om zich aan de zijde te scharen van Pa Long, weer anderen aan die van Hu Wang, en allen drongen

weer naar de uitgang van de Tuin der Martelingen.

Toen enigen nog eens naar de lage heuvel keken, was de priester in het geel verdwenen en met hem de beide poppen.

Het was alsof hij eensklaps door de grond gezonken was.

En terwijl Hu Wang, door zijn getrouwen gevolgd, snel de tuin uitreed, het hart vol wraakgedachten, voerde Pa Long zijn slaven, die hij vol trots bekeek, naar zijn eigen domein toe.

— Wat denkt die gele duivel nu eigenlijk met ons te doen? vroeg Henderson, terwijl hij, omringd door een afdeling goed gewapende Chinezen, aan de zijde van Brand langs het keurig geharkte pad liep, met zijn hier en daar zo afschuwelijk rood gekleurde kleine steentjes, zijn monsterachtige, bedwelmend geurende bloemen langs de randen en zijn als een laken zo glad geschoren grasvelden.

— Dat is moeilijk te zeggen, James, luidde het antwoord van Brand. Ik heb er echter zoveel uit begrepen, dat wij zijn slaven zullen zijn.

— U bedoelt toch zeker niet dat ik borden voor hem moet wassen, of zijn schoenen poetsen? riep Henderson verontwaardigd.

— Iets dergelijks veronderstel ik inderdaad wel, James, antwoordde Brand, ondanks zichzelf even glimlachend om die uitbarsting. Hij zal met ons willen prijken en Hu Wang met ons bezit de ogen willen uitsteken. Wij zullen zijn paarden moeten roskammen, bij feestgelagen moeten tafeldienen, maar alles is immers beter, James, dan ten dode gemarteld te worden in deze, afschuwelijke tuin?

— Voor die opvatting voel ik wel iets, mijnheer Brand, bevestigde de reus. En die oude kwibus heeft ons een niet geringe dienst bewezen, daar moeten wij hem in ieder geval dankbaar voor zijn, ofschoon ik geen stesk begrepen heb van zijn praatjes.

— Wij moeten heel dankbaar zijn, James, zei Brand ernstig, en ik hoop dat ik die priester zal terugzien, om hem te kunnen danken voor zijn tus-

senkomst.

De troep van Pa Long, zeker wel zeshonderd koppen sterk, en waarbij zich steeds meerderen schenen aan te sluiten, had intussen de tuin reeds verlaten. Er waren ongeveer veertig bereydenen bij. De paarden waren niet groot, maar blijkbaar sterk en taai. Pa Long was zelf echter op 'n roestkleurig, groot paard gezeten, klaarlijkkelijk van Engelse oorsprong.

En nu ving een tocht aan, die bijna anderhalf uur duurde, langs een goed gebaande weg, totdat de stoet eindelijk een geheel afzonderlijk liggende wijk van de kolonie bereikte, die als het ware overheerst werd door een huis, uit granietblokken opgetrokken, met een spits toelopend dak in de vorm van 'n pagode, talrijke zijtorens, en dat bedriegelijk veel op een vesting geleek.

Dat was het huis van Pa Long.

Het was omgeven door een menigte andere huizen, waar zijn aanhangers woonden. De troep verstrooide zich aanstonds, nadat Pa Long enige woorden had gewisseld met een bejaard man, die vol eerbied met hem sprak.

Er lag een glans van voldoening en zegepraal op het gele gelaat van de Mongool, toen hij nu zijn beide pasverworven slaven wenkte om hem te volgen. Een kleine troep, niet sterker dan tien koppen, trok verder naar het stenen huis, dat een weinig hoger lag dan de andere huizen van deze wijk.

— Zou dit niet de aangewezen tijd zijn om de plaat te poetsen, mijnheer Brand? vroeg Henderson op fluisterende toon, toen de kleine afdeling op het punt stond, 'n smalle brug over te gaan over een diepe, met water gevulde gracht die, zoals later bleek, het gehele huis van Pa Long omgaf.

— Dat zou heel dom zijn, James, zei Brand, zelfs als wij erin zouden slagen, ons te bevrijden van het gezelschap van tien goed bewapende mannen, die ons nauwkeurig in het oog houden. Weet jij hier de weg? Heb je enig besef van, waar wij zijn? Zie je kans aan eten en drinken te komen, en buiten de kolonie te raken, zonder dat het ge-

zien wordt? En heb je mylord vergeten? Weten wij zeker dat hij in de nabijheid is, en slechts op een goede gelegenheid wacht, ons bij te staan met zijn kennis en zijn ervaring.

De reus boog beschaamd het hoofd, en fluisterde:

— Ik kan me zelf wel een schop geven, mijnheer Brand, dat ik dat ook maar een ogenblik heb kunnen vergeten.

— Voorlopig loopt ons leven althans geen gevaar, en dat is al heel wat gewonnen. Wij kunnen op ons gemak nadenken over de beste manier om hier weg te komen en dan hoop ik vurig, dat wij erin zullen slagen, het spoor van mylord te vinden.

Juist op dat ogenblik ging een hoge, geweldige poort langzaam open, en de kleine troep betrad een ruime voorhof, aan alle zijden omgeven door hoge walmuren, die steil uit de vestinggracht opstegen. Ter weerszijden rezen kleine wachttorens op. Boven de toegespitste daken daarvan wapperden kleine, driehoekige vlaggen van gele zijde, met een blauwe draak in het midden.

Tegenover de ingangspoort verhief zich het grote woonhuis, en de hoge, ebbenhouten deur ging aanstonds open, enige dienaressen kwamen naar buiten snellen, en vormden een soort erehaag voor een kleine, tengere figuur, die nu bovenaan de marmeren treden verscheen en deze langzaam afdaalde.

Brand keek naar het gelaat van de Mongool. Het was op dat ogenblik bijna schoon van fierheid en trots, toen hij de vrouw zag naderen en Brand begreep dat het zijn echtgenote moest zijn.

Steeds nader kwam zij, ter begroeting van haar heer en meester, die trots op zijn paard bleef zitten, de linker vuist in de heup gesteund, totdat zij zo dichtbij was dat men haar gelaats-trekken goed kon onderscheiden.

Hari San, de vrouw van Pa Long, kon achttien of negentien jaar zijn, zij was veel lichter van huidskleur, en haar ogen waren ook veel minder schuin geplaatst dan die van de meeste Chinezzen.

Zij zag er heel lief uit, in haar ki-

mono, met de reusachtige strik van achteren, en de prachtige, van gouddraad gestikte ibissen op de lichtblauwe zijde van het gewaad. Haar haar was zwarter dan ebbenhout, en hoog opgemaakt boven 't lage, gladde voorhoofd. De wenkbrauwen waren zorgvuldig tot op de helft afgeschoren, en als met een penseel bijgewerkt.

Zij knielde eerbiedig neer voor de teruggekeerde echtgenoot, lag zo enige seconden in het stof, hief zich toen weer op, en wendde langzaam het sneeuwblanke gelaat, met de kleine, tedere blosjes op de wangen, als van een mooie pop naar de beide blanken, waarna ze weer vragend Pa Long aankeek.

Deze was nu eindelijk van zijn paard gestegen en zei kortaf:

— Zij zijn mijn slaven, Hari San. Zij zullen ons dienen, en de grootste zal mij van veel nut zijn op de akker.

Hij is sterk en jong.

Dat scheen Hari San ook al te hebben opgemerkt, want terwijl haar heer en meester verder schreed, zonder verder naar haar om te kijken, wendde zij haar poppengezichtje naar de reus toe, en glimlachte op een eigenaardige wijze.

Terwijl de beide gevangenen een toegeschoten en snel op de hoogte gebrachte majordomus op diens wenk volgden naar de dienvertrekken, boog Henderson zich naar Brand toe, en zei op fluissterende toon:

— Grote goden, mijnheer Brand, dat kleine ding heeft tegen me geknipoogd.

— Dat is een verheugend feit, James. Wees vooral vriendelijk tegen haar. Want vergeet het nooit, de glimlach van een mooie vrouw is dikwijls heel wat meer waard dan een leger bewappende mannen.

HOOFDSTUK VI

WAAR MAGOG OPNIEUW VERSCHIJNT

Al waren zij in gevangenschap, de beide blanken hadden zeker niet te klagen, in vergelijking met de vreselijke bedreiging, waaraan zij zo juist ontkomen waren. De majoor domus, een dikbuikig, kaalhoofdig man van een jaar of zestig, en die het volkomen vertrouwen scheen te genieten van zijn meester, had hun zo goed mogelijk verklaard wat zij te doen hadden.

En dat bleek minder erg te zijn dan zij hadden kunnen denken. Brand moest voor de paarden zorgen, en ook voor de grote, kwaadaardige honden, die overdag meestal in buitenhokken waren opgesloten, en pas bij het vallen van de avond vrij mochten rondlopen over de voorhof, de binnenplaatsen en in de grote tuin, die zich nog binnen de muren van de vesting bevond. Henderson moest meehelpen bij het ploegen op de akkers,

die aan Pa Long toebehoorden, en verder bij de wijnbouw, het binnenhalen van de oogst, en andere zaken.

Het spreekt vanzelf dat stilzwijgend werd overeengekomen, dat beiden hun meester zouden bijstaan als er gevochten mocht worden.

Dat men op iets dergelijks rekende, bleek al gauw uit de haastig genomen maatregelen, waarmede een aanvang werd gemaakt, zodra Pa Long zijn jonge vrouw begroet had.

De gehele, afgezonderd liggende wijk werd in staat van verdediging gebracht. Brand zag die ochtend boogschutters in grote getale haastig het voorplein oversteken, met twee pijlkokers kruiseling over de rug, en hun boog van buigbaar staal in de vuist, een oorlogstuig, dat alleen door zeer krachtige mannen gespannen kon worden. Met deze boog

konden zij hun lange, scherppgepunte pijlen, bijna een meter lang, tot op honderden voeten afstand, met onfeilbare zekerheid doen neerkomen. Er waren ook lansknachten, die kleine ronde schilden droegen, en wier lansen met dezelfde gele, met een blauwe draak versierde vaan voorzien waren, als op de uitkijktorens terzijde van de poort waperden.

Vervolgens kwamen er ook een paar oude kanonnen aan te pas, die zeker de afgunst zouden hebben opgewekt van iedere verzamelaar van antiek. Het waren zogenaamde « Slangen », van brons gegoten, zeer lang, en rustend op een affuit, waarop de schacht zich alleen maar op en neer, maar onmogelijk rechts of links kon bewegen. Dit affuit kon op houten rollen worden geplaatst. En die kanons schoten geen granaten af, maar ronde kegels van ijzer, en zelfs van steen, die niet verder droegen dan vijf, soms zeshonderd meter. Al te dikwijls waren deze vuurmonden gevaarlijker voor degene die ze afschoot, dan voor de vijand, want zij maakten bij de terugloop somtijds onverwachte wendingen, en ook sprongen zij wel eens uit elkaar.

Van deze bronzen, met drakengedaanten beschilderde kanonnen nu, werd er een twaalfstal verdeeld over de ringmuur of liever daar achter, op een lager gelegen talud, zodat zij door de kantelen moesten heenturen. Ook werden er geweldige bakken met olie over grote, houten rollen voortgetrokken. Uit die bakken werden ijzeren pannen gevuld, die onmiddellijk boven kleine houtvuren aan het koken werden gebracht. Pek werd gereed gehouden, om daar strobussen mee te drenken, die zouden worden aangestoken, om ze op de belegeraars te kunnen gooien.

In het kort, het was de wijze van oorlogvoeren en van verdedigen, zoals de Middeleeuwen ze kende, en zoals ze in onbekende streken van China mischien nu nog wordt toegepast.

Het spreekt van zelf, dat Henderson en Brand aan deze afweermaatregelen het hunne moesten bijdragen. Gewapend werden zij evenwel niet, om be-

grijpelijke redenen. Zij moesten emmers gereedzetten, met een hengel van touw, die bestemd waren om met kokende olie gevuld te worden, zij moesten de zware balken gereedleggen, waarmee men de enterladders omver zou stoten en zware rostblokken aandragen, die de belegerden zouden neerwerpen op de bestormers.

Maar Hu Wang scheen niet iemand te zijn, die de zaken half deed. Het was zelfs best mogelijk, dat hij zich voorlopig om zijn mededinger in het geheel niet zou bekommeren en liever alles in het werk zou stellen om zijn populariteit te vestigen, en zich, als opperhoofd, een grote aanhang te verwerven. Zijnentwege kon dan Fa Long even lang in zijn afgelegen vestingwijk blijven als hij zelf maar verkoos. Zo lang hij hem geen schade veroorzaakte, of tweedracht poogde te zaaien onder zijn aanhangers.

Hoe dit ook zij, de hele dag verliep rustig, en geen aanvaller liet zich zien.

Wie zich wel veel liet zien, tenminste aan de beide Engelsen, was de bevallige Hari San, die zij die dag dikwijls zagen, somtijds gevolgd door een paar vrouwen, maar meestal alleen.

Brand zag duidelijk, dat de blik van haar zwarte, geheimzinnige ogen met hun raadselachtige uitdrukking, menigmaal die van de reus zocht, die dan maar eens een kort lachje liet horen, en haar een paar malen heel onbeschaamd toeknikte.

Het tengere, Chinese vrouwtje scheen dat echter volstrekt niet kwalijk te nemen, integendeel. Zij keek vol bewondering naar de geweldige schouders, de brede borst en de sterke handen van die nieuwe slaaf van haar echtgenoot.

Zoets had zij nog nooit gezien, en het wekte haar belangstelling, en haar begeerte, om nader kennis te maken met die gebruide reus, die wel een hoofd en meer uitstak boven de grootsten van haar omgeving.

Een enkele maal kwam zij zelfs ietwat schuw langs de reus geslopen, en raakte voor een kort ogenblik met de top van haar vinger zijn hand aan, alsof

zij zich wilde overtuigen dat de bruine kleur niet afgaf.

Steeds stoutmoediger wordend, was ze eindelijk voor hem blijven stilstaan en had iets gevraagd in het Chinees, waarop Henderson met een medelijdend ophalen van zijn machtige schouders had geantwoord:

— Hou maar op met je potjeslatijn, Mefje. Je kunt net zo goed Grieks praten tegen een doolie kat.

De zwarte ogen gingen wat verder open bij het horen van die zonderlinge in haar oren zo rauwe klanken en toen lachte ze, zodat haar parelwitte, kleine tandjes tusschen haar lippen blonken.

— Ik mag een staart krijgen, als ik begrijp wat ze eigenlijk met dat knipogen voorheeft, bromde Henderson. Ze lijkt me nogal aanhalig, dat Chinese mokkeltje. Laat ze maar een beetje oppassen, want haar man ziet er niet mak uit. Mijnheer Brand, wat zijn dit voor dingen, die ik naar de muur moet brengen?

— Voetzoekers, James. Verder zevenklappers, vuurpijlen en andere dergelijke dingen.

— Is er iemand jarig? Gaan we een vuurwerk afsteken? vroeg Henderson, met ogen, groot van verbazing.

— Neen, James, maar de Chinees is vast overtuigd dat hij de vijand al half overwonnen heeft, als hij hem door middel van veel dergelijke schrik in kan boezemen.

Henderson barstte in zulk een daverend gelach uit op het vernemen van een dergelijke zonderlinge strijdwijze, dat verscheidene andere slaven en bedienden verbaasd naar hem omkeken, en op hun beurt onnozel begonnen te grijnzen, aangestoken door die uitbundige pret.

Tegen het vallen van de avond gebeurde er iets heel onverwachts.

Men hoorde waarschuwende kreten van de wachters in hun torenhuisjes naast de poort en boven op de muur, die de vlakke mijlen in het rond konden overzien, men snelde aanstonds te wapen en beklom de muren, maar al dat vertoon van kracht was alleen maar verschild. Want daar naderde, helemaal

alleen, met zijn beide poppen in de armen, de priester van Confucius in zijn geel gewaad. De zachte avondwind deed zijn lange, witte baard wapperen. Hij schreed onvervaard op de smalle brug over de gracht toe, en niemand dacht er dan ook aan, hem iets in de weg te leggen. Hij was het immers geweest, door wiens toedoen de beide kostbare, blanke slaven in de handen waren geraakt van de heerser, Pa Long.

Men opende de poort dan ook aanstonds voor deze welkome gast; de priester, waardig en afgemeten, schreed binnen, en begaf zich, zoals het een nederige dienaar van Confucius voegt, naar de bijgebouwen, bestemd voor de bedienden, om daar het moede hoofd ter ruste te leggen op een hard, houten slaapblok.

Brand en Henderson zagen hem voorbijschrijden, en toen hij uit het gezicht verdween, fluisterde Henderson:

— Wij zijn dat heerschap heel wat verschuldigd, mijnheer Brand, en wij mogen hem wel dankbaar zijn dat hij tenminste ons leven heeft gered.

— Dat mogen wij nooit vergeten, James, zei Brand, en peinzend vervolgde hij: Het is vreemd, het is net alsof ik dat gelaat vroeger wel eens gezien heb. Maar ik zou onmogelijk kunnen zeggen waar en wanneer.

— Wat komt hij hier nu doen, mijnheer Brand?

— Wel, een onderkomen zoeken voor de nacht. Die heilige mannen hebben zelden een eigen huis en trekken van het ene klooster naar het andere. Zij stellen zich met zeer weinig tevreden, en in hunne nederigheid nemen zij genoegen, en menigmaal zelfs in de stallen.

— Maar als ze nu dit huis eens gaan aanvallen?

— Dan zullen zij zich om die priester wel weinig bekommeren, denk ik. Hu Wang heeft alle reden op hem verbitterd te zijn en hij zag er niet uit als iemand, die veel geeft om de heilige staat van z'n tegenstander. Het zou hem zeker niet weerhouden, een aanval te ondernemen als hij daar lust in had.

— Geloof u dat zulk een aanval veel

zou uitwerken, mijnheer Brand?

— Dat zal ervan afhangen, James. Tegen modern geschut zouden natuurlijk zelfs deze zware muren niet bestand zijn, maar zware vuurwonden heeft Hu Wang niet, dat staat vast. Wel zullen zijn mannen over goede geweren beschikken, daarvan ben ik overtuigd, want die vindt men thans bijna overal. Maar voor het overige zal hij zich misschien bedienen van ouderwetse belegerings-toestellen, zoals katapulten, stormrammen, aanvalsbruggen en enterladders. Wij mogen nooit uit het oog verliezen, dat wij hier in een streek zijn, waar de blanke nog maar hoogst zelden een voet heeft gezet, en dat was dan zeker altijd de laatste voetstap van zijn leven.

— Zouden wij moeten meevechten, mijnheer Brand?

— Daar zal Pa Long ons stellig toe dwingen. Maar, kijk eens, daar komt de eerwaarde priester, aan wie wij ons leven te danken hebben, weer te voorschijn.

— Hij schijnt zich hier volkomen thuis te voelen, mijnheer Brand, merkte de reus op, terwijl hij de priester in zijn gele kledij met de blik volgde, die nu langzaam en statig van het ene gebouw naar het andere schreed, met Magog in de arm.

— Wat was het eigenlijk voor een dwaas grapje met die Magog, mijnheer Brand? vroeg Henderson na enige ogenblikken.

— Wel, een heel gewone truc, James. Die priester is een slimme rakker, die uitstekend kan buikspreken. Hij deed het zeker minstens even goed als mylord.

Het gelaat van Henderson betrok, toen hij zacht herhaalde:

— Mylord. Waar zou hij nu zijn, denkt u?

— Stellig in de onmiddellijke omgeving, James. Ik ben er zeker van, dat mylord ons niet in de steek zal laten, en al het mogelijke zal doen, om ons te bevrijden.

— Maar hoe kunnen wij hier wegkomen, zonder paarden, zonder de weg te weten, zonder wapens?

— Bekommer je daar maar niet om,

voor de tijd gekomen is, James. En kijk eens, daar is onze kleine Hari San weer, de vrouw van Pa Long. Zij heeft bepaald een goed oogje op je. Konden wij daar maar voordeel uit trekken.

Waarachtig, daar kwam de vlinderachtige Hari San alweer aanhuppelen, schijnbaar bij toeval, met haar donkere ogen vast op de reus gericht.

— Een vreemd vrouwtje, mijnheer Brand. Het is net precies een kleine muis, die aan een beschuit knabbelt. Maar wat is dat nu?

In de verte, van over de vlakke, klonk een vaag gerucht, dat Brand al eerder had menen te horen, en dat voortdurend in kracht toenam.

Men hoorde schelle bekkens, doffe trommen, en nu en dan een gillend geluid, teweeggebracht, door een zeer grote menigte. Reeds weinige minuten later kon men duidelijk het hoefgetrappel horen van paarden, terwijl de grond dreunde onder het gewicht van geweldige karren, ieder voortgetrokken door acht of tien paarden, met piepende assen, en allen hoog beladen met oorlogstuig.

Er viel niet aan te twifelen, Hu Wang was in aantocht, en hij ging de strijd aanbinden met Pa Long.

Wel bijna een vol uur verstreek, en bijna was de duisternis volkomen, toen Henderson en Brand, bovenop de wallen geklommen, een geweldige mensenmenigte zagen naderen, gewapend met lanssen en bogen, stormbruggen, reusachtige gevaarten op wielen, die men tot zo dicht mogelijk onder de vestingwallen trok, en katapulten, die stenen konden wegslingeren tot een gewicht van meer dan 100 kilo, en die hun armen dreigend ten hemel schenen te heffen.

Overal zag men toortsen gloeien, het was werkelijk een prachtig, fantastisch schouwspel, zoals die geharnaste, voor 'n deel bereden krijgsmacht daar kwam aanrukken.

— Het lijkt wel een film, mijnheer Brand, zei Henderson. Ik wist niet dat zo iets in werkelijkheid bestond.

De volgende seconde wist Henderson het absoluut zeker, want vanuit de

duisternis kwam een pijl aansuizen, die zijn vilthoed meenam.

Hals over kop klommen zij weer naar beneden, om zich in veiligheid te brengen en zagen dat nu met koortsachtige haast alles in gereedheid werd gebracht voor de verdediging van de kleine vestingwijk. Brand had echter reeds gezien dat die verdediging onmogelijk heel lang kon duren, want daartoe was de overmacht te groot. Hu Wang had een goed uitgerust legertje om zich heen weten te verzamelen, hij had zich meester gemaakt van alle aanvalsmiddelen, en Pa Long zou het onmogelijk lang kunnen uithouden met zijn ouderwetse kanonnen die reeds hun brullende stem lieten horen, op sommige punten van de hoge, steenen omwalling.

De aanvallers maakten een oorverdovend lawaai, hetgeen nu eenmaal zo hun manier was, en reeds vielen er hier en daar grote, van brandend, met pek overgoten vlas voorziene pijlen aan deze kant van de muur, en die bestemd waren, de houten huizen in brand te steken.

Dat was de inleiding, en overal zag men al slaven ronddraven, met emmers water, of zweepen van takkenbossen vervaardigd, om die brandende pijlen

dadelijk te kunnen doven, voor zij onheil konden aanrichten.

Men zag de kleine, aapachtige gedaanten der Chinezen aan de voet van de muur krioelen, gereed om een aanval af te slaan, gewapend met grote rechte boomstammen, aan het einde voorzien van een ijzeren klauw, waarmede zij de stormladders moesten omwerpen.

Een kapitein, of zo iemand had de beide blanke slaven met ruwe stem naar een bepaalde, zwak verdedigde plek van de muur gedirigeerd, en was vervolgens weg gesneld. Juist toen Brand en Henderson in beraad stonden, nog besluiteloos wat te doen, hoorden zij in de duisternis een stem, die in zeer duidelijk Engels, maar op zachte toon sprak:

— Neem deze Chinese kleren, trek ze over je goed aan, en kom over tien minuten bij de paardenstal, daar, waar het woonhuis van Pa Long staat.

Met kloppend hart, hun oren niet vertrouwend, keken Brand en Henderson naar het kleine pakje, dat hun in de handen was geduwd.

Vervolgens keken zij naar de statige priester van Confucius, die met plechtige stap zich in de richting van de stallen verwijderde.

HOOFDSTUK VII

ONTSNAPT

Van een vergissing kon geen sprake zijn.

Brand en Henderson hadden de woorden heel duidelijk gehoord, de woorden in hun eigen taal, die misschien de vrijheid voor hen betekenden.

Het was de volgeling van Confucius, met zijn sneeuwwitte baard, die die woorden gesproken had.

Zou het mogelijk kunnen zijn, dat...?

Brand en Henderson keken elkaar een ogenblik onderzoekend en zwijgend aan, als om hun diepste gedachten te peilen,

en toen fluisterde de reus:

— Mijnheer Brand, het was de stem van mylord.

— Ik meende ze ook te herkennen, James, en toch..., begon Brand aarzelend.

— En toch moeten wij dadelijk doen, wat die stem ons beval, mijnheer Brand, gelooft u dat ook niet?

— Natuurlijk, James. Maar het zal heel gevaarlijk zijn, want men zal ons wel in het oog houden.

— Dat geloof ik niet, want iedereen

is in de weer om de vesting in staat van verdediging te brengen, en ik geloof dat alle vrienden en slaven van Pa Long te wapen zijn gesneld, en nu de muren bezetten.

Inderdaad vuurden reeds, onder een oorverscheurend lawaai de ouderwetse kanons hun bronzen en stenen kogels af, terwijl onder een snerpnd gegil de boogschutters, neerknielend achter de kantelen, hun peilen op de vijand afschoten.

Nu en dan steeg er met een luid gesis een vuurpeil op, en de nabeve Chinezen geloofden werkelijk dat dit zeer geschikt was, om de aanvallers vrees in te boezemen.

In ieder geval hadden die vuurpeilen het nut, dat zij de weg verlichtten voor Brand en Henderson, die, ieder met het pakje kleren onder de arm, langs de voet van de hoge verdedigingsmuur naar die plek van het dorp slopen, die hun was aangewezen.

Zij zagen, hoe een kleine gedaante, niets meer dan een schaduw, hen daarbij volgde.

Een paar malen waren zij bijna getroffen door een Chinese soldaat, die, dodelijk gewond, met een pijl in de borst of een kogel in het hoofd onder het slaken van een rauwe gil rugge- lings van de muur stortte.

Aan de andere kant van het stenen gevaarte hoorde men het schuren van de uiteinden der stormrammen en der ladders tegen de stenen, en het was maar al te duidelijk dat de kleine bezetting niet lang weerstand zou kunnen bieden aan de woeste bestorming van een overmacht.

Eenmaal hoorden de beide mannen hoe daarginds, in de vlakte, met een geweldig gekraak van versplinterd houtwerk een der ramtorens ineens stortte. Waarschijnlijk had een gelukkig schot uit een der ouderwetse vuurmonden een steunbalk geraakt, zodat het gehele gevaarte omlaag was gekomen in een wolk van stof.

Een luid gebrul van zegepraal steeg aanstonds op onder de verdedigers.

Ook moesten Brand en Henderson zich eenmaal houden, alsof zij vol geest-

drift bezig waren aan het verdedigen, toen een troep van dertig mannen, aangevoerd door een geharnast luitenant, met het blanke, in het onzekere licht van fakkels en toortsen flakkerende zwaard in de vuist, voorbij trok, om de zwakke bezetting van een deel van de muur te gaan versterken.

Maar zodra deze troep was voorbijgetrokken zetten zij hun weg voort, steeds gevolgd door die geruisloze schaduw, die stilstond als de beide mannen stilstonden, en tegelijk met hen weer verder ging.

Een bang kwartier ging voorbij, telkens koesterden de vluchtelingen de vrees te worden opgemerkt, en een paar malen moesten zij zich zelfs verschuilen.

Het was een groot geluk, dat de volgelingen van Pa Long wel aan andere dingen te denken hadden dan aan de beide slaven, want anders zouden zij zeker zover niet gekomen zijn.

Maar eindelijk bereikten zij dan toch een plek, waar het stil was, en waar het dorp slechts zwak verdedigd werd, omdat een aanvaller van die kant weinig succes zou hebben door de gesteldheid van de bodem.

Er was hier een poort in de ringmuur, die natuurlijk goed gesloten was, en vandaar leidde een weg kronkelend naar omlaag, dwars door de rotsen heen, die echter volkomen ongeschikt waren om er overheen te trekken met stormrammen en paarden.

Een handjevol Chinezen was hier dan ook voldoende, om de toestand meester te blijven.

Op ongeveer tachtig passen afstand van de voet van de ringmuur stonden de stallen, uit leem en riet opgetrokken, waar zich de thans nutteloze paarden bevonden, toebehorend aan Pa Long en aan de edelen, die zijn zijde hadden gekozen.

Een ogenblik bleven Brand en Henderson dicht naast elkaar staan, en keken onderzoekend om zich heen.

Van de plek waar zij stonden, konden zij de ringmuur zien, en de kleine gedaanten, die zich daarboven schim-achtig bewogen.

Dat waren de soldaten, in dienst van Pa Long, die in opdracht hadden, dit gedeelte van de muur te verdedigen. Brand meende bogen en lansen te onderscheiden. Aan de voet van de muur vlamde een rossige gloed, waarschijnlijk afkomstig van het houtvuur, waarboven teer werd gekookt, en waaraan men, indien het nodig mocht zijn, de strobossen kon aansteken, om die op de aanvallers neer te gooien, wanneer zij tot hier mochten doordringen.

Brand telde niet meer dan vier of vijf mannen, maar het was wel mogelijk, dat er aan de voet van de muur meer waren, gereed om langs de treden der in de muur uitgespaarde trap naar boven te snellen.

En daarginds was de poort, waarvan het beslag glansde in de rose gloed van het houtvuur.

Twee mannen hielden bij dat vuur de wacht, en wakkerden het voortdurend opnieuw aan.

Zich diep bukkend liepen Brand en Henderson, na op fluisterende toon een paar woorden met elkaar te hebben gewisseld, op het stalgebouw toe.

Daar gekomen, trokken zij snel de wijde, zijden gewaden aan, over hun eigen kleren, en plaatsten het hoofddeksel, dat zich daarbij bevond, op het hoofd, een soort kalotje van een eigenaardig model.

Plotseling begonnen zij te trillen van vreugde, want een welbekende stem zei een beetje spottend:

— Hartelijk welkom, jongens. Ik wachtte jullie reeds eerder. Gauw naar binnen, en neem ieder een paard. Ik heb er drie losgemaakt, die gezadeld en getoomd zijn. Charles, er is maar één geweer, dat ik heb kunnen buitmaken. Neem jij het, want jij bent de beste schutter. James, steek deze kleine bijl in je gordel en neem dit mes. Ik heb een revolver, het is mijn eigen wapen. Laten wij ons haasten, voordat Hu Wang zijn kring van aanvallers nauwer toetrekt.

— Edward. Edward, zei Brand met bevende stem, de hand grijpend van de gewaande priester, en die drukkend alsof hij ze wilde verbrijzelen. Ik dank

de hemel dat je weer bij ons bent. Hoe heb je dat toch kunnen doen?

— Dat zou je beter kunnen vragen aan de arme oude heer, die ergens ten noorden van het dorp aan een boom is vastgebonden, en die ik van zijn kleren heb beroofd. Hij is de ware priester van Confucius, en ik nam zijn plaats in.

— Maar die baard? Hoe kom je er aan?

— Daaraan heeft mij een goedwillig schaap geholpen, blank als sneeuw, dat ik zo vrij ben geweest om gedeeltelijk te scheren, antwoordde Raffies met een glimlach. Wat de poppen betreft, die zijn niet van mij, maar het zijn wel degelijk attributen van de Confuciuspriester, alleen heeft hij ze waarschijnlijk nog nooit zo mooi laten spreken als ik het deed.

— Hoe moeten wij u danken, mylord, zei Henderson met trillende stem.

— Je kunt mij het best danken, James, door nu als de bliksem voort te maken. Er is daarginds een poort in de muur, maar ik vrees dat die gesloten zal zijn. Toch moeten wij daardoor, want ik weet dat op dit punt geen aanval zal worden ondernomen. Tenminste in de eerste uren niet. Het is moeilijk, zich een weg te banen door de rotsen heen, en juist daarom moeten wij die weg nemen.

— Maar ken je hier dan de weg? fluisterde Brand.

— Ik weet alleen dat wij naar het noorden moeten.

— Hebben wij wat te eten bij ons?

— Ieder paard draagt, in een linnen zak, achter aan de zadel, een voorraad voor verscheidene dagen. Bovendien heeft jouw paard een tas met tachtig geweerpatronen. En voorts is toch zeker alles beter, dan hier te blijven.

— Je hebt gelijk. Het moet gewaagd worden, zei Brand fluisterend. Wij zullen, hé, wat is dat?

Hij sprong als een tijger toe op een gedaante, die hij zoëven had zien bewegen, en reeds hief hij de vuist op om toe te slaan, toen een zachte stem, de stem van een vrouw. Het was Hari San, die op de grond meerknielde en haar voorhoofd in het stof drukte.

— Wel voor de drommel, het is het vrouwtje van mijnheer Pa Long, zei Brand ten uiterste verbaasd tot Henderson en Raffles, die haastig naderbij waren getreden. Zij schijnt ons gevolgd te zijn, en ik vraag mij af waarom? Maar stil eens, James, jij hebt een duchtige verovering gemaakt, het geldt jou.

Inderdaad had Hari San zich weer opgericht, kroop op Henderson toe, omvatte diens knieën, keek hem aan met haar donkere ogen, en zei met een vleidend stemmetje op een klagende toon een paar woorden:

— Wat zegt zij toch, mylord? vroeg de reus verbaasd.

— Zij zegt eenvoudig dat ze je niet wil laten gaan, James. Zij wil met je mee. Zij zegt dat ze je slavine is en dat zij Pa Long wil ontvluchten, dien zij haat. Hij is slecht en slaat haar, zegt zij.

De reus schudde met een kort lachje het hoofd, tilde het Chinese tengere vrouwtje als een veertje op en zei goedmoedig:

— Dat zal toch niet gaan, liefje. Ik zou niet weten wat ik met je zou moeten uitrichten. Je zou ons maar in de weg zijn. Is het niet waar, mylord?

Hari San zei opnieuw iets, alsof ze begrepen had, wat Henderson daar tot haar sprak, en Raffles vertaalde weer, haastig fluisterend:

— Zij zegt dat zij ons van groot nut kan zijn. Zij kent hier de weg door de doolhof. Zij kan ons een sleutel van het poortje verschaffen. Zij wil dat wij hier zullen wachten, en bezweert dat ze ons niet zal verraden.

— Kunnen wij daarop aan? vroeg Brand weifelend.

— Wij moeten het er op wagen, zei Raffles kortaf. Anders zou er bloed moeten vloeien. Wij zouden de poort moeten openrammen, en dat zou men zeker niet goedschiks toelaten.

Hij sprak haastig een paar woorden tot de Chinese vrouw, die zich nog altijd aan Henderson had vastgeklampt, waarna zij vlug als 'n hinde weg snelde. Een kwartier van grote onzekerheid verstreek. Oorverdovend was nu het geuil, en het moorddadig geschreeuw der

aanvallers en verdedigers, gemengd met het lawaai der eeuwenoude kanonnen, het geknetter der geweerschoten, het fluiten der pijlen en het dreunend, daverend geweld der stormrammen, die op de hoofdboort van de muur beukten. Het was dus duidelijk dat Hu Wang zijn soldaten reeds tot op dat punt had weten vooruit te schuiven, achter hun schilden beschermd, en het was misschien een kwestie van een uur, en dan zou Pa Long zich moeten overgeven, of sneuvelen.

De volgende minuten konden voor de drie mannen, die daar in de duisternis stonden te wachten, de dood betekenen.

Eensklaps, zonder dat zij iets gezien of gehoord hadden, stond Hari San weer voor hen.

Zij had thans juwelen om de hals, en ringen aan de vingers, een soort diadeem op het hoofd, en zij droeg een kistje, dat zij met een vleidend gebaar aan Henderson ter hand stelde.

— Dat krijg je van haar cadeau, legde Raffles uit. Het zijn kostbare juwelen. Zij heeft de sleutel van de poort. En nu voortgemaakt, want over een kwartier kan het te laat zijn.

De drie paarden werden buiten de stal gebracht, en langs een omweg naar de voet van de muur gevoerd. Toen zij vlak bij de poort waren, wendden de bewakers van het vuur het hoofd om, op het zien van de drie gewaande Chinezen, die blijkbaar de vesting wilden verlaten, zich gereed makend hen aan te vallen. Voor zij echter iets hadden kunnen zeggen of doen, waren zij neergeslagen, en Hari San stak de zware sleutel in het slot, de poort was geopend.

De paarden aan de teugel voortledend, slopen de drie mannen naar buiten, maar nu werden zij gezien door de soldaten daarboven, die, onder woest geschreeuw hun pijlen op hen alzonden.

Brand legde een hunner neer, met een geweerschot, terwijl de anderen hun posten onmiddellijk verlieten en van de muur klommen, om de poort te sluiten.

Zwijgend trok de kleine groep verder, geleid door Hari San, langs het smalle, kronkelende pad, totdat zij eindelijk te paard konden stijgen. Met een onbegrijpelijke vlugheid en lenigheid trok het Chinese vrouwtje, een kind nog bijna, zich aan het paard en het lichaam van Henderson op, en nestelde zich met een tevreden zucht aan zijn borst, terwijl zij nu en dan met half gesloten ogen aanwijzigingen gaf over de weg die moest worden gevolgd.

Toen kwam er een moeilijk oogenblik, want de vluchtelingen moesten nu de voorposten passeren van Hu Wang's leger. Dat kon niet anders, zo legde Hari San aan Raffles uit, daar dit de enige weg was, voor paarden begaanbaar, die naar de vrijheid zou voeren. Een uur rijdens verder liep diezelfde weg uit op een oude karavaanroute, gemakkelijk te herkennen, en die men slechts in noordelijke richting behoefde te volgen om bewoonde streken aan te treffen, of misschien wel een afdeling der noordelijke troepen, die zeker geen Europeanen iets in de weg zouden leggen.

Die weg nu was op dat punt ingesloten door hoge rotsen, en waarschijnlijk zou Hu Wang hier wel een wachtpost hebben neergezet, teneinde een mogelijke ontsnapping van Pa Long zelf langs deze kant te voorkomen, als hij inzag dat zijn toestand hopeloos was.

De paarden werden tot meer spoed aangedreven, toen de drie ruiters zich in de holle weg begaven.

Niemand sprak een woord.

Plotseling zagen zij, in het licht van de maan, twee of drie gestalten als spooksels oprijzen bovenop de heuvelkam aan hun rechterhand.

— Vlugger. Vlugger, beval Raffles, toen hij een kreet hoorde, als waarschuwing bedoeld, en iets zag glinsteren in het licht van de maan.

Het volgende oogenblik knalden er drie schoten. Hari San slaakte een zwakke kreet en sloeg krampachtig haar beide armen om de stierennek van Henderson. Het was alsof de reus een doffe klap hoorde, een wee gevoel deed hem een oogenblik het paard inhouden, maar toen dreef hij het weer aan, en het dier sprong hinnikend voorwaarts.

Brand, die achteraan reed, hield zijn paard in, legde zijn geweer aan, tweemaal knalde zijn schot, en twee bewakers stortten van de rotsen omlaag...

Toen was de weg vrij, en voort ging het weer. Steeds maar voort. Het begon reeds licht te worden in het oosten, toen het drietal de karavaanroute bereikte.

Toen hij af wilde stappen, slaakte Henderson een doordringende kreet. Het lichaam van Hari San hing slap in zijn armen. Het zwarte haar was losgegaan, en hing langs de zijde van het paard af tot bijna op de grond. Zij was dood. De kogel van de Chinese wachtpost had haar midden in het hart getroffen...

De kleine Hari San werd, met al haar juwelen, begraven bij de wegkruising door drie zwijgende, ernstige mannen. Slechts een bloeiende mimosastruik wees de plaats aan, waar het kleine, Chinese vrouwtje met de raadselachtige ogen haar laatste slaap sliep...

Twee dagen later troffen Raffles en zijn beide metgezellen een afdeling geregelde, noordelijke troepen aan, waar bij zij zich aansloten. Een week daarna waren zij in Hong Kong.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Chinese Onderwereld

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266